

НА - ДІЯ

Що потрібно нам зробити,
щоб з добротою у собі жити
і цим на краще світ змінити?
Мабуть, спізнати смак довіри...,
то вона єднатиме нас тоді
для творення доброти!
Хто ж дасть нам довіри,
що доброта світ змінить?
Так, дасть справедливість!
Так, коли мрія і надія є!
І вони десь у нас живуть,
бо інколи добродіяннями засвідчують
про свою присутність в нашому естві,
то шукаймо їх у куточку нашої душі,
чи то під пилом злободенним
у нашому втомленому умі.
Вони здатні побудити нас
до дій хороших на повсякчас
і тоді надія у пошуки поведе,
чи то зупинить нас у вірі.
Зі збірки “Велесові байки”

СЛОВА ДО ЧИТАЧІВ

Слова до читача нової збірки, якій назву дали: **НАДІЯ**.

Ось так надія лине ввись, як вранішній промінь сонця, освітлюючи нам путь для справедливих і добрих дій, ніби, кличе: “Мрій, мрій, але і дій, то хорошими ділами будеш сонцем іншим!”

Надія, як мрія, як довіра, як прийняття, як заклик до змін у собі – а це все дії. Дії мають обриси просторові, мають певні пізнання, спроби й досвід. І добре є, коли ми з радістю і любов’ю до здійснення дій ідемо.

Однак налаштовувати на дії себе ми маємо самі з духовної чистоти. Тож знаймо всі, що слова, діла і результат починаються з думки у голові, а посилає її туди Всевишній через наше серце. Приймемо все це так ми, то й поміч прийде сюди...

Ось уже є три вірші до книги двадцятої, а, може, сімдесятої, в одухотворені БОГОм святим, який Духом святим живий, кріпкий на написання надихає, а ми уже і усім посилаєм.

Правильно пишемо, чи ні, то лиш визначити можете самі. А думка й слово в них кличе всіх, щоб ми усі уже в ділах Духом розвивалися і росли на радість-благо собі, то так і матінці Землі у цім Всесвіті великім.

Так передбачено у Великому Замислі Творця, що кожен живий внесе свою лепту у відновлення цієї світобудови.

Так, до дій, на діла хороші кличемо ми всіх і час-пора розумінням такої потреби уже до багатьох у житті прийшли. Починаймо творити.

А на цьому будьмо всі здорові! Хай щастя, любов і доброта буде з нами усіма!!!

НАДІЯ

Істинні, справжні завжди
є ми саме у своєму нутрі:
не залежно від того,
якими є у діях ми,
а буває, що і життя своє
живемо саме по стану нутра.
А вже від цього стану
формується й наша поведінка,
хоча на неї впливає суспільство
і подеколи корисливий ум.
Тому навчаймося жити
по совісті і справедливості,
прислухаючись до серця свого,
бо істина дарує нам життя,
а ум все ж діє по різному.
Ось чому ми просимо усіх
навчатися жити як святі,
як світлі усім єством
перед всіма і святим БОГОМ
у справах будь яких,
бо навчатися все таки
ми можемо через ум,
а щоб серця слухався він,
то ми маємо навчитися самі
у всьому очищувати єства свої.
Бо наше внутрішнє,
наше серце, совість
і наш світогляд
і є наш дійсний дім,
де ми є саме тими —
без лицемірства, брехні,
без тих суспільних
норм і викрутасів.
Хороше, чи погане це нутро,
але держить нас саме воно,
саме воно страждає, чи радіє,
проявляючи в емоціях це,
коли співпадає наше
зовнішнє і внутрішнє,
бо тільки і тільки ми
здатні про це знати.
Ось чому так значимо,
коли надію маєш у собі
змінити зовнішнє на краще,
коли гармонія між ними є,
між внутрішнім і зовнішнім,
коли усвідомлюємо ми,
що здатні змінювати себе,
змінювати й навколишнє
на основах позитивних
в думках-мріях-надіях,
в словах щирих, мудрих,
в ділах повсякденних,
маючи можливості
допомагати подібним собі.

Бо саме устремління такі
уже формують майбутнє:
нам, діткам, онукам.
А якщо й вони будуть діяти
саме в напрямках таких,
то в нас зміцнюватиметься надія,
що наш рід, родина тоді
має хороші перспективи.
Треба знати нам і те,
що нам постійно при житті
у таких намірах хороших
допомагає усе, що поряд живе,
допомагає і ця місцина.
Тому допомагаймо при потребі всім,
виходячи з можливостей своїх.
дбаючи про хороші стосунки
в умиротворенні і спокої
у цьому життєвому колі,
то відчуємо й самі ту легкоту
в усіх ділах повсякчас і повсюди
і наші вчинки будуть собою подібні
на ту гру вітру у дубовому листі...
Так, там гра і краса життя,
то навчаймося й ми усі
бачити себе ось так зі сторони.
Хай кожен кожному буде другом,
хай кожен усвідомлює у собі
цю істинну суть життя на Землі,
то й не буде зла між людьми.
І саме тому маємо відпустити їх,
і за це дякувати людям і небесам
за те, що допомогу прийняли
своїми енергіями життя
у тій любові і доброті,
а в нас потреба була,
та і надія допомогла
цю поміч потребуєчим донести.
Ми це знаємо майже всі,
то докладімо всіх зусиль,
щоб ця мрія і надія
були кожному, як орієнтир,
бо це вже будуть наміри на дії,
а далі в цьому ми
спізнаємо благо те,
яке ми щастям зовемо.
Ось так будується наш світ
життями з покоління в покоління,
бо саме наш духовний ріст
на даний час і на все століття
визначає долю людства.
Так має бути і так буде,
та в залежності від того,
як ми налаштуємо кожен себе,
то такі будуть і можливості
пройти цей путь із суєти і мук
за менші літа і на легкоті.

Ось так мудро все
облаштував наш Творець.
Зрозуміймо люди, зрозуміймо всі,
що без змін на краще у собі
ми не відкриємося для Всесвіту,
бо лиш спільно з ним
ми вибудуємо внутрішній дім
саме так і на віки,
щоб з надією і насправжки
відновити райський сад
на цій благодатній Землі.
Він тут був і тут має бути,
а ми, як божі діти,
маємо усе зробити,
щоб з пам'яті наяву
відновити його красу,
відновити і літа життя,
якому не буде ліку,
бо у щасті ми усі
не помічаємо його плин,
не знаємо ми горя і біди,
а лиш Благо і Любов
буде в домі цім
і всім, хто живе у нім.

+ - додаю нижче ще слова, щоб навчалися життя

Отож бо всі – і дорослі, і малі,
будуймо всій внутрішній дім,
щоб він з надії був домом одним,
де ми у ньому усі би були
тими братами і сестрами,
які уже тепер мають почати
фундамент, стіни, відновлювати,
як і ті клумби попід вікном,
як і той огорок із садком,
де живуть сусіди добродушні,
де кожен зустрічний у житті
є новим дивом від Всевишнього.
Ось так вся Земля, Всесвіт весь
поміщається в проекції нутра.
Яке то щастя любі друзі,
коли ми можемо при житті
примножувати життєві доми,
несучи свою радість і любов,
даруючи їх усім, усім!
Всі ж бо знають на Землі,
що є любов і доброта
і одні примножують їх,
а дехто в ненависті
вбиває, калічить живих.
Наша ж місія усіх,
наше й покликання сюди є в тому,
щоб життя щасливе творити
і в радості у ньому жити.
Хто дає можливості вбивати?
Так, дають злодіячі і мовчазні.
Та хай добрих і люблячих мало є,

та зло й ненависть їх не здолає.
У цьому свідками будуть ті,
хто життями там буде
і потім новий гімн життю складе.
Хай живе любов і доброта
і щоб кожен спізнав її у собі,
щоб кожен жив з ними саме так,
як то велить серце, совість наша,
ведучи кожного у райський сад!
А ми просимо Вас, друзі,
щоб ми могли, щоб ми бажали всі
творити доброту повсюди й скрізь,
не відкладаючи ні на мить,
щоб надію не зупинить.
Хорошою підтримкою усім
є та надія у собі до дій,
до результатів хороших,
які підносять нас в душі,
які радістю наповнюють усіх,
хто з нами поряд є
в цю конкретну мить.
Надія гарна завжди
і така приємна у розмові,
та теплить серце й душу –
і будує, і будує, ніби, на віки.
Ось так з думок, мрій і надій
кожен починає будувати свій дім.
Так, дім це житло,
де є фундамент, стіни,
є дах, двері і вікно;
це те місце, край, де живемо ми
з думками, словами, діями своїми,
де нас ждуть близькі і рідні,
де нас люблять і любимо ми
щодня творячи усе з доброти.
Де доброта, то там і боги;
де доброта, то там і теплота,
там взаємодопомога, шана
і там завжди живе хороша надія
на позитивні зміни в днях і літах,
бо кожен з нас збирає друзів,
збирає речі прозапас,
творячи речі потрібні і добротні,
щоб впевненим бути у житті,
бо саме за нього ми радіємо у житті,
як і кожна жива істота на Землі.
Робімо спроби, щоб наші діла
підтвердили сповна
наші наміри хороші,
а ці вміння і знання
допоможуть очищувати дім,
починаючи із прощень усім,
починаючи просити прощення у всіх,
то й надія спонукатиме до дій,
бо на-дія родиться від мрій,
які формують плани,

вишуковують і можливості,
ведучи єство до дій,
дій чесних і справедливих
зі стану радості і любові.
Нашу надію не забере ніхто,
бо вона у нас звила гніздо,
і саме вона нас мотивує
до творіння, на діла
із дня в день на всі літа.
Тож знаймо про те всі,
що коли не маємо надії ми
у житті і при житті змінювати,
то життя сіро, мляво провели
і ми не залишимо слідів по собі,
не поповнимо Всесвіт цей
енергіями позитивними.
Ми без мрії і надії напівмертві вже,
а коли і дій хороших у нас нема,
то це життя прожили дарма.
Хоча із нею ми прийшли у життя,
та десь загубили таки,
а вона чекала до останнього дня,
допоки з тіла вийде дух.
Померла разом з нами,
а, можливо, буде й так,
що надія подібна прийде
в ум з душею вкупі,
до іншого учасника життя,
бо не хоче помирати,
а хоче вознесеною бути,
а то й іншу мрію відродити,
чи, навіть, не одну,
коли любов із нас
виливається через краї.
Так, всі мрійники при житті
є досить таки любов'ю наповнені.
Ми можемо померти тілом і умом,
та надія, як згусток енергій живих
може в когось на Землі
опинитися у новому гнізді,
а, може, політає у засвітах
разом з нашою душею
і залишиться в рідні,
щоб здійснилася надія все таки,
а рід гідно буде нести
цю прекрасну надію,
яка із дій лишає сліди,
лишає хороші спомини,
формуючи благодатне джерело
енергій позитивних на все село.
Все може бути в світі
і ніхто нам не заперечить,
що саме так було на ділі,
а коли візьмуть сумніви,
то хай перевірять живі
і нам відповідь дадуть тоді.

Знаймо люди, знаймо всі,
що хороша дія завжди
дає нам досвід і знання,
дає приємні відчуття,
які ми уже почали
свідомо творити самі
цими якостями у житті,
бо за такими майбуття.

ДОВІРА

Ми вже знаємо з попередніх книг,
що довіра виростає поміж нами
саме з дій справедливих у всьому:
хай інколи й незначними,
та основне при житті,
щоб ми умами не кривили
і нас не картали докори сумління.
Тому привчаймо себе бути завжди
правдивими і справедливими,
то тоді і рішення, і результати
будуть істинно правильними,
бо саме це дозволить усім
зрозуміти потребу святу,
щоб повернутися свідомо нам
до відновлення святинь усіх,
які знає кожен на Землі.
А це милість і справедливість,
це довіра і свята доброта,
це милосердя і допомога...,
які гуртують чесний люд
саме на якостях оцих,
які кріпить духовна спорідненість
в сім'ях, родах, в селах і в містах.
Ось такі спрямування й дії
укріплюють нас в любові і надії,
бо саме так усі ми
зможемо числом прийти
насаджувати райські сади,
щоб вирощувати там плоди,
плоди істинного життя.
А це радість, щастя, любов,
які мають проявитися плодом
на нашому дереві життя
з квіточок правди і доброти.
Ось так надії наші тоді
засівають планету щастям.
Тому й запрошуємо всіх
до цих дій позитивних,
змінюючи свідомо себе,
а далі уже гуртом
змінимо на краще все.
Так, у цьому суть надії,
у цьому заклик всіх до дії,
заклик до якісних змін,
якими відновиться чоловік.
Нам повернутися потрібно

до істинних знань
в те далеке і минуле,
щоб відновити у життях
основи якостей його.
А почати ми маємо з себе
очищенням від енергій негативних,
щоб ми відновили зв'язок зі Всесвітом,
з тими джерелами світовими
світлих енергій позитивних
для пізнання і прийняття
осмисленого способу життя,
життя справедливого і щасливого.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що відновлення не є повернення
і є сьогодні воно, як надія,
яка нас однозначно поведе
до вивчення тих знань,
які були в минулому,
а також залишити собі
певні надбання віків,
бо це умова і можливості
для всього людства на Землі,
щоб жити в щасті й радості.
Довіра є із своєї суті,
з того духовного, святого,
яке є у нас кожного
з того святого джерела,
яке леліяла наша рідня
і вона є те коріння в ньому,
де збирали по крупичках
усі якості кожному в роду,
хоча не кожен це розумів і приймав,
бо лиш дехто себе відкривав
для єднання зі Всесвітом.
Таке єднання укріпляло довіру,
бо ми відчували тоді,
що поміч нам йшла інколи
від Всевишнього саме для дій
світлих, праведних.
То бережімо її усі,
бо найменший обман
є той злий бурян,
який зможе зруйнувати
усю довіру, яка єднає нас,
єднає нас єднає всіх на Землі.
Так, ми маємо єднатися усі
на відомих якостях святих,
щоб навчитися культури життя
зі справедливості, любові і доброти,
бо на них у всі віки
формуються основи для довіри.
Де довіра, то там єднання;
де довіра, то там добродіяння;
де довіра, то там любов.
Наявність довіри завжди
засвідчують щирі усмішки,

відкритий погляд, слова мудрі,
взаємини теплі на доброті.
В такому стані ми щасливі,
ми люблячі і любимі.
Довіру будуємо ми
не за день, два, літа
і тому наберімося терпіння,
навчаймося самі,
шукаймо для цього вчителів.
Вони і зараз є,
та число з потреб зросте
і довіра до них приведе.
А от зруйнувати основи довіри
ми здатні все таки
в якусь одну мить,
в якомусь нікчемному гніві,
в образі, брехні, чи в осуді.
Хай наші надії при житті
вирастають в діях з доброти!!!
Бо доброта бере за руки таких
і веде до їм подібних,
єднаючи і любов засіваючи
у це миле святенне життя.

ПОТРЕБА В ДУХІВНИКАХ
Сьогодні велика потреба є
в духовних провідниках,
бо людство хворе і гниле,
яке звабилося вседозволеністю
і споживацтвом в умі і ділах,
визначаючи цим суспільний шлях,
по якому ми почали вже йти,
як не прикро, до самознищення.
Вже не діють ідеології силові,
вже й традиції сплюндровані,
бо, нібито старовиною вони є,
та й організації релігійні втратили
право Духовності в людях ростити,
бо там уже канони і книги святі
змінені, переоблаштовані,
та і керівники у них не є
тим орієнтиром для прихожан,
з яких би мали брати приклад всі.
Хоч і судити їх не нам,
бо все це пошкоджені гниллю плоди
наших спільних суспільних діянь.
Так уже облаштований світ Творцем,
що носіями Духовності є усі ми,
то і з нашого середовища
виходять такі ж керівники –
бо зерно духовності у нас усіх
і виростає воно при нашому дбанні,
а коли нема кому ниву доглядати,
то поле життя починає заростати
різноманітним буряном-злом.
Чого ж отак є? Бо енергії життя є

і воно потребує росту в доброті, чи злі,
в якостях життя, чи в горі і біді.
Ось тут нам би всім поміркувати
і правильний путь собі обрати.
А сьогодні суєта, обман кругом.
Лицеміри і хитруни уже
сидять у кріслах керівників
і тому їм по складу свого ума,
то так із за відсутності у діях своїх
правди, любові і доброти
вони не здатні на цьому полі
тотального зла і їх бездії
виращувати й дбати
про соціальну рівність сестер і братів,
а про природу, то і поготів,
бо в них вони лиш бачать
можливість красти і багатіти
шляхом залякування і бездій,
ввівши таку ідеологію таємну,
щоб люди молилися БОГУ так,
щоб Він життя це окаянне
і не справедливе у них забрав.
Вони, керівники, і дбають про це,
організуючи тихо кризи,
починаючи з нічого і не чогось оті війни,
розробляють епідемії і їжу,
які тихенько косять спільноти.
Багато хочуть вбивати вже,
та чимало серед нас є й тих,
хто хоче бути вбитим
заради того, щоб не жити
і ця ідеологія неписана
гуляє вже в умах,
а ще більше з нас
за цих років сорок
зневірилося в осмисленості життя,
збайдужіло навіть в сімейних ділах
і саме так ми зупинили в кінець
невидимий рух енергій позитивних.
Майже всю планету л-юди ці
втягнуть у півторастолітню війну.
Згине значна частина людства,
пошкодиться природа і все у ній
і лиш одиниці остануться,
несучи через буревії ці
ті якості святі, на яких
і має відродитися усе
і ця цивілізація для них.
Кажуть прості люди: “Нема БОГА!”
“Так, нема життя і важко жити” –
скажемо тут усім. Однак
скажемо і те, що жити нам,
чи не жити визначено вже –
багато не хочуть жити,
а Життя – це і є БОГ.
Нема БОГа, то й припиниться рух,

рух енергій всіх.
То так і втратить свою міць
наш любий Дух святий.
А секрет то весь в тому,
що в діях людських
вже роками цілі століття
процвітав і плоди давав
той дрібний негатив,
який бездумно збирали ми
у тій малесенькій брехні,
чи в тій гордині, задрощах у собі
які теж збиралися й вони
в грязні болота і ставки.
Ми це знаємо усі
і дехто розуміє небезпеку цю,
та усвідомлювати умом,
чи навчати люд
творити якості життя,
то вже таких і нема.
Нема впевненості в завтрашньому дні,
нема можливості себе змінити,
бо нема мотивації до дій,
не видно і перспектив
для дорослих і дітей.
Люди у відчаї майже всі,
хоча знають фактично самі,
що до такого стану і біди
ми йшли роками самі –
не бажали жити по совісті,
відкинули правило справедливості,
а тепер уже й не можуть так
відновити їх через страх;
довіри й віри нема нікому вже;
навіть зруйнована вщент
ідеологія соціальної рівності;
виробничі можливості відсутні
і робочих місць нема;
гроші обезцінилися та
і виробництво харчів
і необхідних речей йде на спад;
молодь ловлять на війну,
а в напівпорожніх квартирах і домах
ще старики шелестять...
Всі це бачать і знають
і цим ще більше образ,
ненависті нагнітають.
Така перспектива невтішна
бачиться по планеті всій.
Це лиш початком є.
Тому людство заради виживання
нищить ліс, землю виснажує,
винищує і запаси води,
то так ми у невіданні дожились,
що нема чому продукувати кисень.
Вже симптоми є
кисневого голоду на Землі –

в'ялість тіла, судоми м'язів
і вже в двадцять років
людина інвалід.
Зникне як природний вид.
Все це разом і є та політична,
економічна і психічна кризи,
які ввели собою все
у всепланетну війну,
а це торкнеться і Всесвіту,
бо енергетично ми пов'язані
тими потоками енергетичними.
Однак, знаймо всі,
щоб появилися такі вчителі,
то потрібні й діти,
яким і потрібні вчителі,
потрібні і батьки,
які б готували основи
для відновлення Духовності святої.
Так, ми чуємо розмови на ці теми,
та спільнота хоче іще боротьби,
бо гніву, зла, ненависті
назбиралося за століття
так багато на Землі
і хочемо ми того, чи ні,
та серед нас все таки
переважають носії
енергій негативних
і саме середовище таке
виносить в крісла княжі
керівників їм подібних
по інтересах, по способах
для досягнення мети,
де жити гідно хочуть лиш вони.
Фактично ми бачимо, чуємо,
відчуваємо наш світ
в тому наборі енергій різних,
в якому ми перебуваємо самі.
Бачимо доброту, милосердя в інших,
то знаймо те, що і ми здатні
своїм нутром до вчинків таких.
Добре є, коли такі пізнання
в діях йдуть до прийняття,
до прийняття в поведінці,
як смисл нашого життя.
Хто хоче змінювати себе,
свою поведінку при житті,
то, відповідно, в нього
й поміняється світогляд.
А щоб сказати про себе,
суть свою і зміст
у поведінці явній і втаємниченій,
то уважно поміркуймо про усе те,
що ми бачимо в житті –
то це і є наше нутро...
+
Ніхто більше за людину

не робить зла при житті.
Ось чому ми в лайні?
Ось чому така потреба велика,
щоб на краще змінювалися ми,
бо саме з нашої среди
вироснуть духівники,
які і будуть потрошки
просвітлювати всім уми
і дехто прийме ці слова і настанови,
даючи шанс живим і планеті всій
зацвісти райськими садами.
Тож омиваймося, очищаймося
і йдімо засаджувати сади,
сади райські на Землі,
бо багато все таки
залежить від людської поведінки.
Не мала роль і лідера суспільного
для кардинальних змін,
чи для визначення правильного путі,
по якому йому народ цей вести.
Ось чому постійно говоримо ми,
що для змін позитивних на Землі
нам слід помінятися самим і тоді
з нашого середовища виростуть
предтечі духівники-вчителі,
а за ними і лідери-правителі.
Знаймо люди, знаймо всі,
що керівників, правителів собі
ми вирощуємо спільно самі.
То так є в природі,
і в ній ми частина її.
Де добрий, благодатний ґрунт,
то там і врожаї золоті,
а коли ми доглядати навчені,
то там і плоди будуть смачні,
бо саме працею з любов'ю ми
на поле приносили
ті енергії позитивні.
Ось чому так значимо
у природі і між людьми,
коли кожен на своєму місці,
та ще й при таланті
і задатках у собі
дійсно творить на землі
саме ті плоди і смаки,
до яких тягнуться усі,
бо в них дійсно є БОГа Благодать,
яку прийняти всі спішать.
А коли в пустелі на пісках
вирастає один будяк,
то й того нема кому з'їсти,
та й нікому його там доглядать.
В це порівняння ґрунту ми
вклали ту суть людську,
бо саме спільнота на Землі
і є тим ґрунтом і поживою,

на якому вирощують собі
правителів, чи керівників подібних.
Якщо ми чесними є в ділах,
то і правитель буде справедливим
на будь якій ділянці життя,
то такі і поведуть народ свій
правильними путями
з турботою і любов'ю до всіх.
А якщо ми плодимо зло,
плодимо гординю, брехню,
то такі ж виростуть і керівники,
а нації смерті ждуть тоді.
Тож тут і висновок простий,
що все це ми маємо зрозуміти,
а потім у прийнятті вже діяти
з любов'ю і в радості у собі,
то ця планета у Всесвіті знов
буде райським садком,
а спільнота на кінець
відродить Дух чоловіка.

БАЙДУЖІ

Байдужі, по суті, є із зневірених,
зневірених у можливостях своїх,
чи зневірені в діях суспільних,
де їх мораль, канони і закони
не дають можливості вільно жити.
Такі вже не мають і страху перед всіма
і байдужими є до свого здоров'я, до сім'ї.
Та ще й у наш час хаосу і суєти
кількість зневірених зростає у рази.
Однак, саме із середовища їх
можна виділити тих,
хто при зміні у суспільствах
здатен увійти в стан активності
і проявити задатки свої
у творенні позитиву при житті,
бо вони його знають
і ним колись жили.
Однак сьогодні саме такі
енергетичні ніші зайняли,
які не впускають у свої
життя енергій позитивних
і цим перешкоджають вони
поширенню знань і вмінь тих,
хто пізнав якість змін,
хто словом і ділом хоче
свідомо виставляти орієнтир,
щоб та, чи інша спільнота
почала відновлювати ті
істини життя святі.
Так, зневірені і байдужі
займають ті ніші,
в яких вони жили і мріяли,
жили й надіялись,
що зможуть пізнати і прийняти

той дух змін на краще,
щоб пізнати те благо-радість,
до якого так манить всіх
благополуччя і те щастя,
бо саме таких і любить
наш Отець-Творець-Дух святий.
Він їх пестить і голубить,
бо саме таких прозрівших любить
і допомагає пізнавати суть,
суть Життя-БОГа святого.
Він уже піклується нами
і оберігає від дій злих,
а ми із розуміння вже
шукаємо той путь свій,
яким кожен із нас йде
в океан всесвітній,
в океан енергій позитивних.
Та люди, йдучи туди
часто діють з нерозуміння
і для досягнення цілі, мети
стають на путь сили, боротьби.
А там потрібне беззусилля,
там потрібне творіння
тих якостей святих, на яких
тримається світобудова вся.
Тому то байдужі здатні
скоріше до змін прийти,
бо вони знають про дію доброти,
знають вони і дію любові
в тілі й серці при житті,
знають цю дію піднесеності в умі.
Звісно, добре є тоді, коли
зневірений уже в стані байдужості
не має страху перед проявами зла,
та ще й не приймає участі
у різних шабашах.
Хай справедливість свята
відродить Дух чоловіка,
бо саме з цього людство це
має відновити своє лице.
А хороші люди завжди
хочуть поділитися тим,
що їм до серця, до душі!!!
Так часто буває з тими,
хто пізнав світло істини,
хто прозрів умом своїм,
або при очищенні осяяння узрів,
що вміє, що здатний з цієї миті
уже готовий себе змінити.
А в додачу вони уже
хочуть досвідом поділитись,
поділитися з усіма,
та невігласи навіжені, злі
вибухають злом, коли
до них із словом щирим,
коли говориш про їх біду,

ту біду, яка йде від зла,
яку вони несуть з роботи
у сім'ю, або й навпаки...
Тому ми свідками є,
коли жорстокі, злі
пізнавши при житті
тяжкість своєї біди,
чи то в родині, сім'ї,
починають шукати духівників,
починають себе змінювати.

+

То скажемо тут усім,
хто уже умом дозрів,
що відчув потребу змін
і змінюватися сам захотів,
захотів цього дітей навчити,
то тоді дійсно почати слід.
Все ж краще пошуки почати,
ніж отак в очікуванні сидіти.
Спробу, крок до змін зробили,
ніж потім в літах похилих
шкодувати про те, що могли,
та перевагу віддали,
щоб всістися на дивані
подивитися диявола гру,
де зло, вбивства й омана
грають роль головну.
Ось така відстороненість,
нібито, з байдужості вона.
Ні, то звичайна лінь у тих,
хто в житті стояв головним
на варті законів суспільних,
а сам тихенько крав у тих,
хто своїми руками і умами
для спільноти будував.
Ось такі оправдання є в таких,
хто лицемірити навчився скрізь,
та серце й совість не дозволяє
і вільний час для міркувань дає,
бо і життя для того і є,
щоб ми діяли, творили,
щоб себе змінювали,
надбаваючи енергії позитивні
із наявних знань і сил
у тому спокої старечому,
де мудрість місце має завжди.
Великої шкоди нам несе
ця маса байдужих людей,
які бачать злодіяння ці
і тихо так мовчать собі.
Не мудро буде тоді,
коли ми постити почали,
чи то в позі лотоса самі
відключаємо себе від життя.
Добрі вони є тоді, коли
в нас бунтують наміри злі,

бо їх присутність заспокоює,
ніби, показуючи наяву
шкоду від суєти і її марноту.
Серед байдужих є й хороші,
помірковані і добрі люди.
Просто їх доброта і любов
іде енергіями з них тихо
і вони не б'ють себе в груди,
що теж причетні до доброти.
Саме такі часто стишують емоції, гнів,
то це і є уже позитивний посил.
Та людська боротьба, суєта,
яка йде від нашого ума,
яку й вітає спільнота,
та все ж таких часто й ми
відносимо до байдужих дарма.
Коли ж зайнялися ми
очищеннями свого єства,
то тут думка є головна,
а далі ум в діях шукає каяття,
то тут потрібні спокій, тиша,
а далі мають бути посильні дії.
Тож не нам осуджувати байдужих,
бо, може, в них тихо зріє
та енергія благодатного життя,
якої нам так часто не вистачає.
А це звичайний спокій, тиша.
Ми ж бо знаємо вже усі,
що в такому стані при житті
творються діла значимі.

НЕ ТРЕБА НАМ ВІЙНИ
Не треба метушні, чи війни,
а навчаймося жити з БОГОм у собі,
то ці якості Його дадуть
умиротворення і спокій у серця.
Нам не повернути вже
прожиті літа у житті,
як і ті, які уже тут є.
Ніхто їх не наздожене,
бо людина дивиться вперед,
як і до сонця тягнеться все живе,
то в нашому умі так уже є
та наступна хвилина,
чи то незакінчені діла,
які десь на обрії іще,
та це вже наше завтрішнє...
Тому й бажаю всім здоров'я,
бажаю щастя і любові всім,
хто має святу надію у собі
і бачить себе у наступному дні!!!

НАВЧАЙМОСЯ ЄДНАТИСЯ
Навчаймося говорити люди,
говорити про себе, про життя своє,
коли нам важко при житті

приймати рішення вірні;
коли горе, біда торкнулися
сім'ї, родини, чи країни,
бо найчастіше у спілкуванні ми
здатні знаходити рішення правильні:
чи то для єднання до хороших дій,
чи то для захисту кордонів.
Єднаймося усі і цим засвідчуючи,
що ми в хорошому настрої
готові до творіння доброти
з тією радістю у собі,
яка виросла з любові...
Знаймо всі, що ми
у всіх позитивних енергіях
здатні єднатися завжди
зі всесвітніми потоками подібними
і при нашій духовній чистоті,
то там і отримуємо поміч завжди.
А зло ми плодимо люди самі
і воно плутається поміж нами,
то не робімо рани у єстві
своїми поганими ділами,
бо воно так хоче крові нашої.
Єднаймося усі на позитиві,
то створимо умови хороші
внукам у літах зрілих,
коли вони візьмуть участь
у відбудові між людьми
взаємин прекрасних...
Єднаймося, бо в гурті
ми, ніби, віник-пучок.
А коли нас так багато
єднаються енергіями святими,
то нас воістину не зламати.
Не зламає нас страх,
не зламають канони і закони,
не зламає нас зло і війни,
бо любов дає надію,
дає святу довіру,
бо вони основи світоустрою.
Такі наші розмірковування,
наші пошуки приведуть
до розуміння потреби
очищення кожним себе,
бо саме цією дією ми
відкриваємося для всесвітніх,
могутніх енергій позитивних
і тоді й отримуємо Знання істинні
про ці інструменти й методи,
про ці якості життя, якими ми
здатні гуртом планету зберегти....

ДОБРЕ Є

Досить добре є в житті,
коли взаємини між людьми
в гармонії, любові і доброті

в періоди успіхів і надій.
Досить добре є в житті,
коли взаємини з людьми
міцькі і кріпкі, навіть, й тоді,
коли труднощі і біди
здатні ранили і руйнувати,
та зберігаємо ми все таки
дружбу, сім'ї і любов самі,
чим дійсно засвідчуємо
про наявність якостей святих,
які роблять всіх щасливими.
А коли радість тиха, чи наяву,
то саме це й засвідчує нам і Всесвіту,
що ми є тоді відкритими
та й розуміння до нас прийде,
що з нами постійно Дух святий іде,
бо фактично діями такими до нас
і прийшли любов і радість святі,
нібито ось так звідкілясь
в цю мить нашого життя.
Саме відкриття і єднання
з потоками енергій позитивних
часто засвідчується в стані бдіння,
коли кінцевий результат
дій наших у задумці випереджає час,
нібито, якісь невідомі енергії нам
організувалися і допомогли,
полегшивши працю і сам кінець.
Тоді людина подвійно є щаслива
і дякує Всевишньому щиро,
бо це від Нього допомога надійшла.
Ох, яка то радість про це знати,
бо й мотивація у нас росте тоді,
щоб так жити з БОГОм святим
своїх діточок маленьких навчати,
щоб і вони при житті
у щасті і любові прожили
даровані літа оці,
дбаючи зі знань і можливостей,
щоб наповнювати родові джерела,
то так і Великий Океан Творця.
Тоді ми щасливі,
тоді ми причетні,
тоді нас прийняли,
щоб ми при житті
з радістю іншим дали
ту любов і доброту
усім, усім, хто є навкруги,
ті енергії позитивні,
які ми маємо у собі.
У цьому й увесь смисл життя –
жити з розумінням для інших.
Так діє все живе,
бо життя інших
енергії й людині дає.
Диво й дивина, що так чудово

організоване це живодайне коло,
коло життя цією Цілісністю,
де кожен має знати цю любов
і її складники у вмінні
творити правду, щастя і доброту.
Так, базу щастю людині
дає стан здоров'я в тілі,
кажуть, на процентів вісімдесят,
а от у залишкових тих
є той його енергетичний моноліт,
є ті відчуття і можливості,
коли ми здатні доброту творити,
бо не творячи її при житті,
то такі люди є нещасні.
Вони просто не можуть його мати
і не можуть щастя відчувати,
як цей стан свого єства,
як істинно БОГА дитя.
Чи задумалися, люди, ви
над суттю й змістом слів оцих?
Ні. То прочитаймо іще, а вже тоді
починаймо очищувати єства свої
і помаленьку самі творімо
речі позитивні з любов'ю у собі,
бо вони формують нам умови життя,
бо фони формують і нащадкам майбуття.
Досить добре є, коли ми
це зрозуміли і прийняли,
прийняли для дій
у своє і Всесвіту життя.

ЦІЛІСНІСТЬ

Цілісність життя є тоді,
коли воно саме себе
усім потрібним забезпечує
для творення енергій позитивних,
то так і проявів негативних,
як то і передбачено Творцем,
бо кожна дія енергій в колі
має своє місце, час і потребу,
де діє упорядкований взаємозв'язок
одного зі всім, то так і всього з одним,
а люди хочуть пояснень логічних,
хочуть результатів очікуваних,
хочуть мріяти й надіятись,
бо знань і вмінь іще нема,
щоб пізнати Цілісність сповна.
Тому то без таких знань
людина хоче оправдань,
або в лицемірстві своїм
виставляє на показ всім
всезнайство мнине,
яке гординею прикрили,
а вона ж пустим місцем є,
та ще й життя таким руйнує.
То знаймо люди, знаймо всі,

що Цілісність все ж сама
зцілюватися здатна
і без втручань людського ума,
навіть тоді, коли їй
нанесена енергетична шкода.
Навіть ці кризи, війни,
організовані спеціально людьми
для винищення подібних собі
є нездатними зруйнувати Цілісність.
Так, саме дурні і злі
винищують часто саме таких,
хоча при тотальному злі
в м'ясорубку попасти можуть, майже, всі.
Та знаймо люди, знаймо всі,
що Цілісність завжди
здатна відторгнути те зло,
яке так буйно зросло
із за людської глупоти.
В ній знайдуться енергії ті,
які відторгнуть наміри лихі.
Наше життя теж є наяву
тією ж цілісністю у всьому,
хоча лиш частиною малою,
але тут людина може сама
неусвідомлено наносити шкоду,
то так і при свідомому умі
зі здатністю єднатися зі Всесвітом,
може виправляти помилки свої.
Тому самодостатність така
досить значима для життя
і це ми маємо зрозуміти усі
його божественність святу,
дбаючи, оберігаючи у всьому
діями, чи бездіяльністю своєю,
або нехтуючи ним
задля зваб, успіхів.
То такі ж взаємини хороші ми
маємо вибудовувати зі всіма,
хто має у собі життя.
Це не потребує пояснень,
а лиш довіра тут має місце.
Ми без них не будемо жити,
як і вони без нас у Цілісності.
Так, вона справиться без когось,
як і ми без ноги, купивши протез
і, можливо, ми і далі є індивид,
та тілом і умом уже інвалід.
Так, інколи це і є її неповнота,
як і ми у відчуттях,
що не маємо щастя.
Однак живемо.
Дім і без одного вікна буде ним,
та темнота буде в кімнатах тих,
а там готувати їсти треба,
чи малювати вчиться дитина ...
Хай ці приклади будуть у повчання,

щоб ми навчалися усі
дбати й оберігати Цілісність життя.
Воно є, та ми чогось до нього
ставимося, як до костюма,
та не відаємо того, що без нього
у нас і думки не з'являться.
Ми діємо, говоримо, міркуємо
при наявності його,
та все більше піклуємося про костюма,
чи про те, що на це скаже кума.
Тому то ми маємо навчатися усі
правильно в доброті і любові жити
задля щастя у житті,
вміючи позитив творити,
а в негативі будь яким
щось хороше узріти.
Тому то таке розуміння
при пильності у всьому
дає змогу кожному
дбати і надбавати
передусім з прийняття
свого покликання
життями на цю Землю святу.
Землю, як планету,
як частину цілісності світу,
як серединну і плескату
у цій системі сонячній,
бо тут є умови всі
для творення енергій позитивних,
а ті планети, які ближче є
до сонця, то випалюються ним,
та і ті, які далі є холодними.
Бережімо усі себе і собі подібних,
бережімо Землю і все на ній,
дбаймо про якість і повноту життя,
то не буде страхаючого кінця.

СІМ'Я

Сім'я – це не тільки
тато, мама, діти,
які живуть в одному домі
в щасті й радості, любові,
довіряючи одне одному,
кожен з можливостей,
з наявних знань і вмінь,
збільшуючись із поколінь
в родини, роди, села і міста,
формуючи традиції свої
і єднаючись з подібними у народи,
як частину всієї спільноти.
Ми усі в окремості є
та копія-макет мала
цієї світобудови,
цього всецілого життя,
проявляючи його рухом,
набраних енергій різних,

де одні проявленими є
у різних формах, густині,
то так і за призначенням тієї ролі,
яку кожен у цьому ланцюгу життя
несе собою для забезпечення
життєдіяльності всієї Цілісності
на невідомі нам строки у Всесвіті,
в якому Земля, Сонце, Повітря,
Вода, ми, як і всі,
хто життя має у собі
є співтворцями і відновлювачами
енергій різних,
що і є умовою саме тією,
яка відкрилася нам,
лиш частиною малою,
а інше частково ми
бачимо, чуємо, відчуваємо
зі здатності проектувати себе
у просторі і діями
в думках, словах і ділами.
А сім'я є крона дерева життя,
на якому життям присутні
в стовбурі старі батьки,
а у кроні, листі, то є ми діти-батьки,
а вже квіти і плоди, то є діти.
Бо сім'я є життя колосок,
в якому є декілька зернин
і саме тут є та суть і зміст
у цьому хорошому слові,
що сім'я-насінина є синоніми,
бо вони творять життя нові
у зрілості дій на планеті цій
і у взаємодіях своїх при житті
зберігають ту роль, відведену їм
у цьому колі життів.
Знаймо й те, що людство все,
то є лиш ланка ланцюга,
то є лиш назва, вид
енергій світових,
які є океаном, зібранням їх
у цій Цілісності на Землі.
Та чогось спорідненість свою
вважати прийняли по крові,
хоча кров мають усі ссавці,
риби, птахи і інші види,
хто життям проявлений на Землі.
Це не правильно зовсім,
бо споріднені ми усі,
як носії енергій подібних.
А кров, то є набір енергій тих,
які зберігають інформацію з життів
наших тілесних батьків, дідів,
несучи в життя наступні
генами про структуру тіла,
несуть у пам'яті енергіями ума,
деякі, звички і поведінку.

Так, деколи ми цим подібні,
та єднаємося все таки ми
саме якостями духовними.
І саме це родство Духом в тому,
що ми усі є брати і сестри у ньому.
Одні у своєму розвитку
на стовбурі життя є
трошки вище і цим
глупо вважаємо себе
старшими духом,
тобто менші брати є
молодшими по віку.
По суті воно так і є,
бо духовно-психічно ми
росли тисячі життів,
щоб створився цей
енергетичний набір,
який означений чоловіком.
Так, тут вік визначає природній вид,
бо духом життя усі ми
з піщини рости почали.
Тож і назвали старшинство
по періоду життя, який
для видів віком нарекли.
Чоловік у розвитку духовному
є на вершині еволюції в житті
і вже тут енергіями позитивними
доростаємо в різний час ми
до того стану на Землі,
коли вже тілом не проявлені.
Духовне ж родство в суті
є зв'язком між людьми
енергіями позитивними.
Вони рідняться деколи
і на енергіях негативних.
Тому таке рідство собою
передбачає спільну мету,
і однакове бачення такими
на способи і результат.
Позитивні енергії є в любові,
є в щирості, довірі і доброті
і саме вони людей єднають,
і саме ними зв'язані ми
щомиті, щодня і всі літа,
вимощуючи свій життєвий путь
до пізнання, прийняття
у життя саме якостей отаких.
Так, саме подібність дій
на якостях духовних
єднають нас усіх,
бо енергетично притягуємося ми
подібністю позитивних, чи негативних
енергій при житті, якими наповнені
ті, чи інші єства.
Тягнемся, зазвичай, ми до тих,
хто живе по справедливості,

як першої сходинки
до пізнання якості життя,
а далі і іншими якостями
довіру міцнимо ми,
яка дає розуміння,
що ми, живі, і є родина одна.
Таке сходження Духом
є орієнтиром всім живим:
тварини й птахи діють з інтуїції,
а чоловік уже здатен умом
відчувати, пізнавати брата, чи сестру,
не залежно від того,
що десь є рівний одноліток,
старший, чи молодший брат, сестра,
та саме довіра таких єдна.
Тому знаймо, що ці енергії святі
ведуть усіх в путі життя,
створюючи умови завжди
розвиватися Духом і рости.

СМЕРТЬ

Помирати боїмося ми,
боїмося покидати цей світ
і легке, чи тяжке життя у нім,
то це зовсім ніпочім,
бо ми вже знайомі з багатьма,
тут і здатні щось творити,
бачити результати надбань і втрат,
тут ми пізнаємо гнів, ненависть, зло,
яке теж нам виживати допомогло,
тут ми пізнали дію доброти,
тут зустріли і любов святу,
та прийняли ми її для дій,
чи живемо без неї, бо злодій,
то цього маємо навчатися, друже, мій,
щоб у наших діях був завжди позитив.
Багатьом тут важко жити,
та невідома смерть лиха,
а, можливо і благодатна вона,
та – вивчати її не хочемо ми,
не хочемо нічого про неї знати,
бо вона хоча десь і є,
та не для нас вона все ж.
Ми й дорослі вже в числі
і бачили мертвих усі,
та невідомість страхає нас,
що, нібито, десь там, у засвітах,
прийдеться починати жити з нуля.
Бо нове завжди
десь далеко, за обрієм.
А ця тяжкість є своя,
яка досвідом уже є
і ці знання у невідоме проектує,
у ті літа можливого майбуття.
Тому люди майже всі
не хочуть у світле майбутнє –

чи то воно дійсністю має бути,
коли до змін позитивних
себе свідомо допустити;
чи то воно десь у засвітах
невідомих нас там жде?
Не хочуть люди мінятися у собі,
бо вони до відомого усі,
як до знайомого звикли,
тому й далі хочуть жити
так, як жили їх батьки
і як живуть вони самі.
Бояться люди новизни.
Їм знайоме зло і його похідні,
бо куди не поткнись,
то зло є повсякчас і скрізь,
а та любов і доброта, як мана:
є, та хто їх до себе візьме,
бо ми досвід маємо уже,
що осуджують носіїв таких,
шкодять у всьому їм,
та таких і мало серед нас
і в них нема блискучих прикрас.
Ось так міркують люди,
бо не знають вони істини
і їх ніхто не навчав:
для чого вони потрібні,
як їх брати взагалі
і чи дійсно вони помічні... -
де такі знавці-вчителі?
Та страху не має бути,
бо відновившись життям знову,
ми приходимо у цей, чи інший світ
дитиною малою, та й без тягарів,
без суспільних знань і вмінь,
тому що ми себе очистили
смертю від помилок дрібних.
Так їх багато при житті
назбируємо усі ми,
та саме кількість нас гнітить,
поки ми читаємо ці рядки.
Так міркує наш ум,
про це пам'ятає наше тіло,
та душа-біочіп сервер має
і всю дрібноту відкидає,
лиш інколи великі гріхи
ця програма зберігає,
щоб у новому житті
їх змогли очистити.
Біочіп має прийти до тримачів
наповненим позитивом до країв.
Так, це триваючий процес.
Коли би ми це розуміли,
то і нам вистачало би усім
цих енергій світлих,
які ми якостями життя зовемо,
а так їх ми у невіданні і віддаємо

по закінченню подорожі у життях.

+

Смерть – це лиш перехід,
перехід енергій душі.

В одних він триває до сорока днів,
а, зазвичай, до року ця мить
і лиш в декого із нас
довго ходить у засвітах.

Смерть, як певний процес
і є не одна лиш мить,
бо продовжується у єстві
ще невидимий рух енергій інколи,
а у випадках багатьох ми
не витримуємо тих трьох днів,
щоб впевнитися зовсім,
що енергії життя відійшли,
бо інакше випадки названі
засвідчують те, що життя
в труні відновлюється знов,
та в труні ми їх прирекли
уже на повторну смерть.

Нам би зберегти цей ланцюг,
бо місія ще, може, не закінчена
і це впливає на джерело родове,
коли в духовний рід-місце
вмонтовують іншу ланку
в послідовність, в плин енергій
саме в цій сім'ї і на цій землі
біля звичних речей, куди і далі
потoki енергії несуть.

Знаймо й те, коли зупинилося серце
і воно вже не перекачує кров,
якою несла кисень, поживу,
несла інформацію з минулого і цю,
яку надбали при житті ми
в тих бажаннях жити в радості,
чи в бажаннях злих, поганих,
то все це зникає із буття.

Зупинились м'язи серця
і не штовхають лопасті
генератора душі, та біочіп іще
має запас енергій у собі
і його пам'ять все це береже,
маючи здатність енергії приймати,
щоб вони відкрили клапани
і штовхають м'язи, а кров знову
потекла в артерії. Ми ожили!

Тому то і для цього теж
серце й тіло не відторгує душу,
бо інколи серце не здатним є
змінити дії нашого ума,
а для цього здатна душа.

Так, серце чоловіка чутливим є,
та душа, як механізм має у собі
програму дій і на випадки такі
з прагматичних доцільностей є

помічником серцю при житті,
інколи стримуючи,
а інколи втручаючись для змін
відомими нам болями.
Тож помираючи тілом і умом,
то припиняється і рух,
припиняється життя
і це засвідчує усім
про відпрацьований ресурс.
Чого так говоримо ми?
Бо знання є такі, коли
біочіпи встановлювати почали,
то ми стали л-юдьми,
ми стали роботами в суті,
бо всі дії стали запрограмовані
на вирощування в людських ествах
тих енергій, які так потрібні їх творцям.
Сонце, Земля, чоловік, як життя
мали вічність у собі на віки.
Однак це виснаження і втома,
як і зменшення життя в літах
і є той результат,
як використання енергій життя з нас
не для Цілісності, а для банківських цілей.
Коловий рух енергій
і здатність відновлюватися їм
давали умови вічності,
та боротьба і робота тяжка
виснажували всіх,
а смерть очищувала Цілісність.
Ось як складно бачити це здалека,
бо більше бачиться зблизька.
Та і це дає можливості нам,
щоб навчатися пізнавати всі
ці якості нашого буття,
щоб жити в радості,
а це можна гуртом
у тій духовній сім'ї,
яка вміє творити якості святі.
Тому й дбаймо при житті,
щоб послідовність берегли
з покоління в покоління,
тобто по слідах предків йшли,
які вимощені справедливістю були,
справедливістю, добротою і з любов'ю.
Ось чого на схилі літ
ми, люди, споминаємо
і уже свідомо дбаємо
про те, щоб Душа
і енергії життя
в пам'яті несли
в покоління наступні
крупичі позитиву ті,
які ми в радості творили,
будучи живими, молодими
і вони при житті цім

очищеними нами були,
бо без поганих, злих вантажів
їх приймають в рідні,
або й ті джерела інших родів,
де дбають про якості життя святі.

Це може бути короткий путь,
або і довгим, навіть у тисячоліття,
коли ці енергії придатні Всесвіту
для всезагальних турбот
нашій життєвій Цілісності.
“Я був до Авраама.” –
так сказав Ісус.
Про це знають і ті,
хто гідно живе на Землі.
Так, саме усвідомлені в діях зі знань
після смерті часто і найскоріш
повертаються в нові тіла,
бо вони при житті
любили цього святого БОГа,
який Духом святим є живий,
живий, кріпкий і вічний
у діях різноманітних.
Ось так вмючи і зі знання,
ми придатні продовжувати життя
діями мудрими, святими.
Такий вже є Великий Замисел Творця,
щоб хороше насіння знову й знову
засівати на полі життя,
щоб виростили нові плоди
блага –радості на Землі.
В добру путь вам, люди!!!

СТРАХ

Великою перешкодою для життя
є, коли в людях появляється страх.
Великий він, чи дрібний,
та пригальмовує він нас до дій,
пригнічує, і це є для Душі та біль,
яка не спонукає нас
до пошуків способів і методів,
щоб пізнавати якості життя
для примноження у собі і на Землі
тієї милої любові і доброти,
бо саме так є в житті,
коли щасливі ми.
Страх є природне явище
в психіці людській,
то так і в Цілісності всій
і лиш наше сприйняття умом
дає розуміти суть і зміст його,
а далі вчитися брати вже
по краплинках з нього позитив,
чи то у відчаї своїм
заховати страусину голову в пісок
і цим, нібито, відійти

від подій у житті.
Вибір все ж за нами
і в міркуваннях таких
вирастають плани,
вирастають мрії і надії,
щоб тоді ми могли
будувати літа щасливі.
Страх висмоктує із нас
всі можливості, сили й ум.
Великим страхом в нашому умі
є очікування матеріальних втрат,
то так і фізичних вад.
Вони були і будуть,
бо не вони є основою життя,
бо все це набувне, поправиме,
а його кістяк є наша духовна чистота.
У кого нема страху в житті,
то у такого нема і зла,
бо справедливі, добрі і люблячі
знають смаки волі.
Крадій, обманщик, вбивця...
часто створює собі
атрибути захисту, безпеки,
шукаючи захисту в церквах,
партіях, посадах, замках і огорожах,
в охоронцях і машинах всюдиходах,
хоча в них їздять по асфальтах.
Хто багато вкрав, чи багатьох убив,
то такі у страху великому живуть
і інколи стукіт горобця у вікні,
може до смерті довести –
то інфаркт, то тромб, то повні штани.
Не захистить і автомат, як і купа гранат.
Це стосується таких усіх,
особистостей і держав –
вони воюють, б'ються,
та тільки доброта дасть таким
спокій і умиротворення.
Знаймо люди, знаймо всі,
що це нас не захистить,
а лиш життя по совісті,
добродіяння, любов є тим
оберегом надійним і святим.
+
Страх є великою перешкодою
до пізнання себе і БОГа.
Він висмоктує із нас енергії життя
висушує тіло й ум, не допомагає і душа.
Страх пригнічує можливості,
бажання жити і любити.
Страх шукає винуватих,
відволікаючись від роботи
і не шукає він тоді лопати,
а шукає для боротьби автомати,
шукає у всьому ворогів,
бо це, нібито, саме вони

життя наші зруйнували.
Так, страх бачить ворога у всьому:
у собі, щоб не зробити помилки;
в жінці-чоловіку, дитині,
то так у параної до спільноти.
Такі відчують себе без захисту
і навіть смерті у стані страху
чекають на кожному вуглу
у такій зацикленості свого ума
і все ж у своєму просторі обмеженому.
То знаймо всі, що наші добрі діла
витіснять страх з нашого життя,
та ще й зі страхом відійде
наше бажання дурне –
плодити те всюдишнє зло,
яке від нас постійно йшло
і знову до нас приходило,
та уже не саме, а семеро вело.
А доброта, як і всі якості святі,
та ще й пов'язані воістину вони
зі всесвітніми енергіями позитивними
допоможуть подолати той страх і те зло,
яке з нашого ума виросло.
Та чогось по глупості своїй
ми боїмося творити якості святі,
як таємно, то так і публічно
і цим відторгуємо їх з життів своїх.
Саме таке розуміння святе
має кріпити в нас усіх
мудрість, міць життя уже
зі спроб, досвіду і знань,
які підтвердила практика.
Бо саме позитив завжди
несе у наші дії хороші
ту чистоту духа і любов святі.
Першолюди страху не мали,
бо негативу не плодили,
а тепер уже віками ми
плодимо його самі
своїми умами і руками.
Дожилися до того, що боїмося й сміху,
ми боїмося любити і доброту творити...
В такому стані страху ми
відчуваємо себе беззахисними.
Ми уже не довіряємо нікому,
і, навіть БОГУ святому.
Тобто, ми самі створили умови ці.
Жахливо жити у страху,
бо навіть у побуті
ми страхом насичені,
бо боїмося втратити надбане
і вже уявити не можемо ми,
як можна нам життя прожити
без пральної машини ...,
як можна влітку ходити босими.
Так ми боїмося втрачати це

і носимо постійно цей страх.
Він дійсно важкий. Гнітить.
Не дає можливості вільно жить.
Ми боїмося відважитися,
боїмося відмовитися
від атрибутів життя,
так уже звичних задля
збереження основ святих.
Тому він так живучий
і, нібито, собою є вічний.
Позбудьмося його назавжди,
бо це так легко і просто:
одна така розмова із собою,
одна дія доброти така,
а далі їх все більше
і життя уже веселіше...
В добру путь тобі, чоловіче!
+

Страх ми тримаємо у собі
і не хочемо його показувати.
Він таємницею є для всіх,
бо ми його ховаємо у собі.
Тож його збирається так багато,
що носити його тяжкувато.
Так, це дає відчуття важкості,
відчуття втомлюваності,
бо ми днями можемо усі
носити відеречко води,
і воно нам по силі в тілі.
Ми не беремося тону води нести,
бо вона нам не по силі,
а от важкота страху і помилок
давить нам на серце і на кожен м'яз.
Ми і після нічного відпочинку,
чи то після кошмарів у сновидіннях
встаємо уже втомленими
зі злом в умі і страхом у собі.
Страх – це сльози, плач у нас,
та щоб звільнитися від них,
потрібно відпустити у світ,
ті енергії життя, які
ми тримаємо у собі,
а це страх, зневіра,
жалість, осуд, образи брехні,
які потім несуть нам
негаразди, страждання, болі,
то так і в життя наші
за ті прижиттєві помилки-гріхи.
Ми ще й боїмося вмерти,
не розуміючи й того,
що смерть, забираючи життя,
то собою і страх забере.
Відпускаймо ці емоції,
ці енергії розпачу, страху
і хай вони летять у світи,
допомагаючи вітру

хмари сльозові нести,
щоб очищена сльоза
впала краплиною на траву
і моргнула до сонця з подякою
за очищення і милість Творця.
А ми все боїмося усього тоді
у своєму життєвому просторі,
навіть, щирого погляду.
Ми боїмося щасливим бути.
Тоді людина практично вже
не розвивається і не росте,
а деколи й деградує
і вже на стежку зла стає,
марно думаючи, що зло
перемагає страх. Так не є.
Бо в можливостях наших є умови,
якими ми маємо позбутися його,
позбутися звичайним прийняттям –
є, то є і тут поміркуймо самі уже:
із чого він виникає?
Дитина ж мала страху не має –
вона сміливо до собаки йде,
сміливо в хащах проходить,
чи по краю, балансуючи, іде,
та коли в ум дитини батьки
інформацію внесли,
що там бабай страшний і тебе
від мами, тата забере,
що там є і щось страшне,
а потім сльози, крики ...
Дитина бачить, чує
у батьках щось страшне:
ойки, кольки, перекошене лице.
Дивина! Думає дитя.
Мати плаче – мабуть біда,
а я ж тільки попою упав.
Зараз встану і піду.
Та мати уже сердита, зла
і радості у неї нема.
Страждає мама, то і я
за компанію тоді пущу
сльозу одну, чи дві.
Ось так ми вчимо дітей страху,
нібито, охороняючи життя їх
від суспільного зла і тих
ймовірних небезпек навколишніх.
Та якби так у бдінні ми
навчали дітей любові і доброти.
Тож фактично емоція страху
виникає з нашого ума тому,
що ми самі при житті
не слухали своєї совісті,
не слухали серця і душі
і робили вчинки плохі.
Ми напружувалися, коли крали;
ми напружувалися, коли брехали.

Інколи сором із сумління був.
Тож поміркуймо самі
і зробімо висновки прості.
А до того скажемо іще,
хто Духом є міцний
і дії наші справедливі,
то така емоція страху
не допускає судом,
бо до нашого ума
не надходить тривога.
А прийняття його наявності
нівелювали люди колись,
даючи йому такий посил:
що має статися, то станеться,
а чого не має бути у житті,
то і нас оминуть напасті,
називаючи відхилення енергій цих,
як божественний оберіг.
Так воно і є часто в суті.
Та знаймо люди, знаймо про те,
що би з нами не сталося,
чи яку би біду не спізнали ми,
то у цьому немає нашої вини,
бо в будь якій ситуації, чи зі сторони
ми в неї зайшли при житті,
то ми є не випадкові учасники,
і до цього ми прийшли
своїми негідними діями,
бо так уже природно енергії сплелись,
а ми уже й злякалися зовсім,
навіть, не подумавши про те,
що саме бідною Всевишній нас вчить,
щоб ми все таки змінилися
і почали творити якості святі
після очищення і переосмислення.
Хай летять світами вони,
а ми їх надія і крила,
щоб навчити міркувати і літати
тих, хто поряд нас живе,
бо так спільно ми і БОГА бережем.
А від поганих ситуацій, бід
нас БОГ і Дух святий захистить,
даючи можливість завжди,
щоб ми залишилися живі.
Вина є лиш там, де умисел є злий
і дії такі, зазвичай, жорстокі, злі,
то вони і руйнують Цілісність,
та ще й знищують усе святе,
яке поблизу в людях є.
Прикро, що цим страхом
страждає спільнота вся.
Держави і релігії, майже, всі
прийняли ідеологію цю
і нею користуються,
залякуючи змальства всіх,
пригнічуючи будь які

проблиски в людині
до позитивних змін
своїх світлих життів.
Але ці перешкоди людина
віками збирала кожна сама
і тепер це стало тим, що є,
втративши до волі інтерес,
втрачаючи і подобу богів.
Тільки пізнавши страх
здатен вільно жити
і такий уже здатен
вивчати себе і світ,
бо саме такі знають,
що справедливість свята,
як і любов, і доброта
наповнюють щастям
кожну дію у життях.
Великою помилкою є те,
коли людина духом занепаде
і саме ситуація така
не допускає у життя
тих якостей святих,
на яких тримається цей світ
і цим велику шкоду несе
собі і всім, хто поряд є.
Велику шкоду людям несуть
обіцяльники-брехуни, бо вони
своїми діями відкривають уми
для боротьби-збурення, зла,
витісняючи з нашої поведінки
правду, доброту і любов.
Тільки пізнавши страх
відкриває себе для пізнання,
для розуміння і прийняття
потужності прощення і каяття.
Ось тоді він із розуміння
починає очищення єства
від помилок гріхів своїх,
бо саме дії ці відкривають нас
для навчання свідомо творити
любов і доброту святі у собі.
Зникне страх, то зникне і зло,
бо у житті тільки радість-благо
засвідчують про духовну чистоту
і про стан здоров'я в кожному.

ПРОЩЕННЯ

Просити прощення за помилки,
прощати всіх за гнів, образи, брехню
очищує досить сильно єство
і лиш тоді здатні всі
приймати допомогу і знання
від оточуючих і зі Всесвіту.
Та на перших порах
будьмо досить пильні,
бо очищення оголює нас,

оголює життя, серце й ум
і ми тоді є досить чутливі,
та й по факту ми себе відкрили
для посилу доброти і любові,
то так і для прийняття
і цим лихі люди можуть скористатися,
куди схочуть плюнути яд-сумніви.
Тому тут першими діями мають бути
щирі прощення зі знання,
що щасливі і люблячі простять
і ніколи не зроблять так,
як ми у свій час зробили.
Хай ця надія
закінчиться ділами,
а ці прощення у собі
дадуть можливості нові.
То в час розуміння таких своїх дій,
як і тих дієвих змін готовими є
просити прощення і прощати самі,
бо відчули, що знайшли путі
для творіння дій позитивних
і вже готові допомагати всім,
готові навчатися повсюди
творити доброту святу з любові.
Тоді й побачимо зміни у собі,
коли беремося до справ,
то завершуються вони
з відчуттями, що нам допомогли
з тих джерел позитивних,
бо раніше ту, чи іншу справу ми
робили довше, та і якості було менше,
а тут радість гніздо уже звил
і дяка Всевишньому проситься.
Та буде так завжди і скрізь!
Прощаймо всім і за все,
якщо любимо істинно,
бо воно в минулому уже;
відпускаймо тих легко,
якщо їх не любимо,
знаючи те, що любов додає,
а зло з часом усе забере.

ХАЙ РОСТЕ НАДІЯ
Ми вередливі в БОГа діти
і за століття не одне
зуміли наплодити стільки зла,
що вистачає на п'ятдесят конфліктів,
де одне одного вбивають
у безпам'ятстві своїм,
забувши, що ми і є діти
одного Отця у цім світі.
Яка молитва без змін на краще
зрушити уми для цього здатна,
щоб зрозуміти усім нам,
що тільки людство здатне
так це зло плодити.

Коли слово молитви
розходиться з діями в житті,
то тому так і звуть таких,
що лицемірами вони є
і саме вони діють підло,
та й дії їх підступні.
Та саме хитруни і лицеміри
здатні використовувати
наш страх і негаразди,
створюючи умови і осередки
по скупченню енергій негативних.
Тож гнів, образи на когось, на світ
закрили наше єство зовсім
від послань Всевишнього,
бо, майже, кожен з нас
готовий клястися усім,
що він нічого і ніколи не зробив
для вибуху масових війн.
Біда наша в тому,
що ми малесеньку брехню,
і ту гординю свою,
плітки побутові,
чи сімейні сварки,
чи ігнорування чужої біди
не вважаємо умами своїми
як осередки вогню
для початку великих війн.
Всевишній і природа плаче,
а ми в споживацтві скачем,
та серця не відкриваємо перед ним,
продовжуючи вбивати...
І не так страшний “нуль”,
як ті, хто далеко звідти
і веде війни з дивана, чи з кухні,
веде в сім’ї, на роботі
своїм гнівом, гординею,
підлабузництвом, брехнею,
крадіжками і іншим злом...
Бо саме ці енергії є
небезпечним паливом тим,
яким ми потихеньку всі
цю планету нищим.
Нема надприродної сили,
чи того біс-а, са-тани,
бо і як ди-я-вол по суті
є в самому нутрі тих
людей-носіїв цих енергій злих
у різновидах різних.
Так, вони є в кожного із нас,
вони є постійно поміж нами
і саме тому, як такі
доступні й скорі до злодіянь.
Тож прийнявши хоча би раз
ці енергії негативні з поміж нас,
то цим ми себе й відкрили,
щоб вони при потребі настановили,

чи то крові з нас добряче попили.
Однак, знаймо люди й те,
що для злодіянь усі ми
застосовуємо самі ті енергії злі,
які є тільки в нас.
Ми не здатні забирати їх у когось,
бо ці носії-злодіячі такі скупі,
хоча готові допомогти
просто так завжди.
Такі л-юди самі
визначають ціль, мету,
місце й засоби
для вчинення злої дії.
Вони і вчиняють гидоти різні
від маленької брехні аж до вбивств.
Так, часто це одинаки,
та коли їх більше і вони у гурті,
то це вже бандити
не залежно від професії,
а коли є серед них і вожаки,
то вони надають послуги такі
і вже за гроші, посади, чи з інших вигод.
Так, ці окремі сплески гуртового зла
здатна подавлювати держава,
та коли керівники держав самі
спрямовано силою, страхом,
чи підкупом починають війни
міждержавні, то тут уже,
о Боже обережи і захисти,
щоб голови і життя своє
покласти нізащо і ні за кого —
ось яка є гра в дорослих,
хоча тут страждають всі:
немічні старі, діти,
взаємини сімейні і суспільні,
то так і природа свята.
Війн можна оминати,
бо земля, повітря, вода
для всіх одна і здатна
прохарчувати і вдягати,
та починаються вони
завжди саме там на Землі,
де назбирується найбільше
енергій негативних в злі
і це є міна сповільненої дії.
Це знають бандюки і вони,
щоб ці енергії виплеснути
й організовують війни
між державами саме тими,
які так надбали стільки зла,
що у безпам'ятстві своїм
хочуть убивати на передовій,
чи то у ворога в тилу,
або бути вбитими будь де
і навіть у свою спину.
А міждержавні керівники,

та і свої надбавають статки
при будь якій війні.
Ці слова для розуміння
і не для звинувачень зовсім,
бо плодять зло для війн,
майже всі на планеті цій.
Та не шанують отакі
основної святині – життя
і в цьому їх і наша велика біда,
бо ми не культивували
за минувшину усю
цю святиню основну
і не навчали їх жити
в щасті і любові,
знехтували самі
й ілюзію справедливості.
Знаймо люди, знаймо всі,
що кожне життя святе, священне,
як наявність, як процес, як творець
тих енергій всесвітніх,
якими і зберігається його вічність.
Відчуття вічності і впевненості
людині додає її стан у щасті,
а воно є там де присутні
у собі, сім'ї, спільноті,
де творять якості святі.
Там їх леліють і про них дбають,
а також вирощують і розвивають,
бо там правда розкриває брехню,
бо любов розмиває ненависть,
бо турбота витісняє гординю,
а доброта не приймає зло
в усіх взаєминах людських.
Такі люди при житті милі й щирі
і цим на Творця у всьому подібні,
бо є енергіями живильними
для Цілісності рідної.
Та і створене воно священним в дії,
яку ми називаємо святим Творцем
і ми є копіями всіх Його творінь
ось уже мільярди літ на Землі.
Та й тіло, ум, серце і душа,
особливо в чоловіка, була і є
найкраща фабрика, завод,
навіть в одиниці одній
із задумки у діях всіх.
+
Хоча ми на цю мить космічну
є закритими від БОГа,
не знаємо таїн життя;
та й знань нема про те,
як воно організоване,
як його облаштовувати щодня,
щоб ця священність у радість була;
не знаємо суті святого Духа;
не знаємо можливостей

пресвятої Богородиці;
не сприймаємо повчань і настанов
сподвижників Духа святого,
ігноруємо праведників святих.
А вже зовсім далекими є
від всесвітніх позитивних джерел,
бо не розуміємо їх моці
і їх місця у світобудові цій;
ми не вміємо очищувати
від негативу, зла себе;
ми не вміємо самі
відкритися для Всевишнього;
не вміємо і не хочемо
вчитися жити по справедливості;
не вчимося довіряти всім і Всесвіту;
ми дико дивимося на добродіяння
і навіть осуджуємо їх;
осуджуємо й тих,
хто радіє життю і всьому,
що воно нам дає;
ми нехтуємо можливості
жити в щасті і з любов'ю у собі.
Так, ми закрили єство зовсім
від послань Всевишнього,
не вміємо бачити і чути їх,
та так огрубіли тілом і умом,
що не відчуваємо Його
присутності в нас і поміж нами
в тих крапельках малих;
не відчуваємо любові,
щастя і доброти.
Ось це часто є
початком кризи в нас.
Страшно й те, коли ми,
маючи можливості допомогти,
чи то за когось заступитися,
когось від зла захистити,
а ми повернули голову в сторону,
чи оминули, перебуваючих у біді,
або тихо промовчали,
але не допомогли...
Занепали Духом ми
і розчарувалися життям в умі,
а тут і болі появились в тілі...
Та це ж сигнал-мова перші,
яким так говорить Дух святий
саме з такими нами.

+

А ці слова залишаємо усім читачам,
щоб далі уже вони самі
поділяться досвідом своїм
про відчуття, про прийняття
і здатністю розуміння
текстів і суті їх.
Це початок зцілення єства
у єднанні життям душі, ума і тіла,

та саме основне, то це зцілення душі
і саме розумінням таким
кожен здатний їй допомогти,
а вже зцілена душа вилікує тіло й ум.
Ось так і такий початок дій
допоможе зціленню спільноти.
Тому дії такі зароджують інколи
у нас довіру і надію, а тут
і Всесвіт пришле нам
енергій позитивних цілий арсенал.
О, Всевишній, людство настанови
до любові і доброти і навчи їх
застосовувати день при дні,
бо тільки так ми стишимо
на Землі цей вогонь війни...!
Хай ця надія виросте у діях:
у взаєминах справедливих,
у милості і милосерді,
у допомозі потребуючим,
у довірі і доброті,
у щасті і любові,
бо саме їх якість і кількість
здатні умиротворити й злих,
вносити спокій у ділах усіх,
мотивуючи до творіння миру
любові і доброти по всій Землі!

ЧУТЛИВІСТЬ

Лиш чутливі здатні чути,
чути себе і справедливість,
чути любов і доброту
у собі і у всьому,
чути чужу біль і суть.
Чутливі досить вразливі
на брехню, зради, зло.
Та знаймо люди, знаймо,
що чутливі у цім світі
несуть вогонь життя,
яким зігрівають байдужих,
злих, як і потребуючих усіх.
І вони, по суті, несуть тепло віками,
несуть з щирою любов'ю всім,
несуть ці знання святі і чисті
про всі якості нашого життя.
Тому не сміймося ніколи,
не ображаймо чутливих,
бо в них душа спалена уже
і світ сприймають вони
зі своєї сердечної чистоти,
яка через них напряду іде
до потребуючих і жаждущих.
А діючи агресивно до таких,
то ми спалюємо самі себе,
втрачаючи можливості будь які,
бо хуління і насмішки над такими
рівні з енергіями тими,

які несе світами і поміж нами
Дух святий і цим втрачаємо ми
будь які зв'язки з Творцем,
бо вони дійсно при житті
уже є Божими дітьми.
Славословімо інших,
то виростуть із них ті,
які прославлять таких.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Справедливість там живе і діє,
де доброта шанують всі,
де всіх любити вміють
і саме на якостях таких
тримається й досі цей світ.
Справедливість підтверджує себе
словом щирим і ділом праведливим,
навіть тоді, коли
появляються питання скорі
про істинність її.
Пожертви, як благодійність,
як поміч від Всевишнього
приходить в цю хорошу дію тим,
хто спізнав суть істинну її.
Ця дія багатьом відкриває єство
для єднання з океаном Духа святого
і тоді благодарування і благоговіння
до подяк кличуть всіх:
і даруючих і обдарованих,
бо в цій дії святій вони і бачать
в дії при житті справедливість.
Одні з них відновлюють її,
а інші радіють тому, що
справедливість жива
і вона істинно є, коли
в моменти тяжкі
приходить в поміч потребуючим.
Ця дія свята виростає в тих,
хто совість свою захотів,
коли до очищення дозрів,
бо відчув тяжкоту уся
усіх своїх помилок-гріхів,
та ще й можливостей зумів
назбирати в суму чималу
за всі літа свого життя.
Та це й того вартує завжди,
коли після прощень ми
пізнаємо дію любові і доброти.
І процес очищення настає,
бо справедливість відновлює все.
Тому знаймо люди, знаймо всі,
що вона не покращує умов життя
в ту ж мить, або і взагалі,
та знімає проблеми, біль,
знімає тривогу, страх,
даючи все ж святу надію,

триматися її все життя,
стверджуючись змінами у собі
чесними і правдивими.
Так, інколи з правдою жити
не легко і не просто є
серед масового зла,
та відчуття волі дій дає
відчувати самому себе
гідним сином Творця.
Тоді ми відкрито починаємо зміни
і це вже процес очищення себе,
це нові погляди на світ і всіх,
де у всьому й скрізь є
той маленький позитив,
який дає надію таким,
що ми здатні воістину бути
добрими і люблячими у житті.
Праведники є світло життя
і вони є основою його,
є фундаментом світобудови
на Землі і у Всесвіті,
а без правди ми нікуди,
тому в якостях цих
вся істина нашого буття.
Ось чому ці якості життя
знають фактично люди всі:
одні дбають про них,
інші нехтують взагалі
задля суспільних вигод.
Та стверджуємо тут ми,
що їх знають по всій Землі –
не залежно від різності мов,
не залежно від того, де живуть,
та саме вони відчуття всім дають,
що чесно той прожив,
хто їх із сердечної чистоти
в усі свої дії ложив
і постійно з ними ходив.
Тому то їх бережуть,
леліють скрізь і завжди,
та і додому несуть саме ті,
хто в серці своєму їх поселив.
Так, справедливість між людьми
може діяти і жити з ними
при наявності любові і доброти,
хоча й вони вирости саме з неї.
Так вже облаштоване наше життя
і цими якостями засіяні на віки,
і цим є умовою і оберегами
для тих, хто Духом святим
наповняє життя свої.
Справедливість від істини є
і в кожному житті вона проросте
тим повноцінним життям,
коли там є любов і доброта.
Вони завжди поряд йдуть

і цим моці у ситуаціях різних
сподвижникам Духа додають,
та коли не дбають про них,
то зникає руно, плід,
а далі й корінь зникне.
Так часто є, коли людина
діями жорстокими і злими
до всіх з ненавистю йде.
Та ще більше горе і біда є там,
де цим хворіє суспільство все.
То схаменімося люди всі
і берімося за руки, єднаючись
і допомагаючи одне одному
відновлювати справедливість,
любов і доброту святу.

ДОБРОТА

Доброта діє там і тоді,
де дії позитивні творять всі,
бо саме доброта засвідчує
про наявність в діях і предметах
руху енергій позитивних,
а вони такі рухливі, милі,
як і добрі й щирі люди,
які бажають повсюди
добримися ділами
лишати сліди по собі.
Ось саме цим доброта
проявляє людей хороших
і цим вона є публічна,
бо саме добротою завжди
зцілюють тих,
хто попадається в біду
і допомагає всім,
кого такий носій зустрів.
То так доброта заспокоює всіх
тією теплотою із Душі,
зігріваючи в горі і біді,
додає наснаги у праці,
окрилює в радості таких,
єднаючи в гурти.
Коли добрі у собі
є осередком компанії,
є тим каміном в колективі,
де кожен з нас може
зігріти тіло й серце,
чи заспокоїти душу й ум,
а також лишити сльози на плечі.
Доброта наша від серця йде
і собою наповняє все:
нас і все навколо, що живе,
що життя у собі несе.
А засвідчує її завжди
теплій, щирій погляд із душі
і та теплота, яка любов'ю
з наших долонь іде.

Ви ж бо знаєте усі, усі,
що в добрих вони теплими є.
Добрий повсюди і завжди
готовий кожному допомогти.
Так, допомогти при можливості,
які є завжди – одні із них малі,
а інші інколи є значимі,
в ситуаціях не простих,
щоб людина не сердилася,
навіть, на себе, чи інших,
на свою неміч, безсилість,
коли їй важно нести
сумку з хлібом, чи відеречко води,
і цим добрий не допустить зла у дії.
Якщо і в нього нема можливості,
то він спробує, чи знайде тих,
які захистять, допоможуть тим,
хто опинився у затрудненні.
Ось так добрі люди при житті
допомогою оберігають інших,
оберігають і простори
від можливого зла.
Тут не потрібні лозунги, лекції,
а тепла участь в дії.
Цілком можливо, що така теплота
відкриє ество у потерпілого,
бо ситуації такі здатні
змінювати думки і поведінку.
Саме так добрі і люблячі
примножують ці якості
собою при житті,
саме так не допускають вони
у життя енергій злих.
Доброта є ознака свята,
що ми залюбовані життям.
За-любовані за любов'ю йдуть
і їх БОГ святий нею веде
до дій хороших, добрих.
Тому і навчаймося доброти
і з добрими ходімо у житті.
Добрий втрутиться й тоді,
коли десь ображають злі
слабких, дітей, старих,
бо вони олицетворяють на Землі
собою ту духовну міць,
яка іде в них з висоти,
з висоти, з небес,
бо там є наш духовний Отець,
там і є той великий океан
енергій позитивних.
Добрі досить чутливі люди
і вони без розмов і без прохань
допомагають у житті,
щоб так оберігати себе,
інших, то так і світи,
здавалось би в ситуаціях простих,

але так допомога часто вже
оберігає від біди набагато більшої.
Тому ми просимо усіх:
“Навчаймося творити доброту
допоки є можливості,
допоки ми не відійшли до сну.”

+

Ми не зменшуємо при житті
значимості справедливості,
значимості любові,
бо доброта є середина,
середина ріки життя,
яку бачать зрячі всі
у тихоплинності і гідності,
у розсудливості і мудрості.
Доброта не зобов’язує
ні одну із сторін
для подяк і дружби,
але саме вона зв’язує,
єднає сильно подібних
для справ вільних і потрібних.
Доброта не має меж,
та щоб поселилася вона
у нашому естві при житті,
то цього навчатися нам слід
і тут мають допомогти
здатки і наші батьки,
щоб ми за основу її взяли.
Бо доброта – це хліб і сіль
для тих, хто пізнав її.
Бо доброта – це калач і вода
для тих, хто здатен надавати її
усім, усім без добору і розбору
і тому доброта в дії
є суть і зміст тих,
кого називають всі,
що вони люблять все у світі.
Хай більшає серед нас таких.
А, може, й ми усі
відчуємо потребу у собі
навчатися доброти
і її творити день при дні.
Добре, що мудрість живуча є така,
добре пізнати при житті
ті енергії позитивні, світлі,
які приходять в життя,
у життя наші з любові і доброти...
“Це доброта, одягнена в гідність, сину
і саме нею ти навчишся бути Людиною.”
Ось і відповідь уся і всім,
хто хоче жити тепер по совісті,
з добротою і любов’ю у собі,
щоб ці якості нащадкам нести.
Тому шануймо взаємини хороші
і довірою зміцнюймо їх,
то уже спільно вони є такі,

що готові діяти з доброти.
Ось така лінія життя
є берегами усім тим,
хто добротою і любов'ю
наповняє простори всі.
Доброта гріє всіх,
а любов відкриває світ,
відкриває й нас для всіх
і саме для цього ми
до вас, сестри і брати, прийшли,
прийшли словами і ділами,
щоб разом ми подбали
про мир і спокій на Землі.

ДАРИ

Дари, чи “дари” є різними,
та ми приймаємо лишень ті,
які нам до Душі,
милі серцю й совісті,
або й навпаки у своєму егоїзмі,
бажаючи вивищення і вигоди,
застосовуємо брехню і інше зло.
Та по суті у житті воно
теж навчає нас якостей святих,
коли ми у порівняннях є
і вибираємо з варіантів.
Однозначно всі виберуть собі
щось хороше і приємне
Так, ми можемо плодити зло
задля вигоди собі і користі,
та собі не хочемо його,
бо будь які дії злі
роблять нас жорстокими.
Мабуть, із за того, що
набирають більше й більше
енергій негативних.
Ось чому із нас такі
стають все злішими.
То поміркуймо тут самі,
а коли ми будемо добрими,
то, можливо, і ми
будемо добрішими,
бо всі дії добрі щоразу
нам добавлятимуть
все більше і більше
енергій позитивних
і Всесвіт нам допоможе
у цьому відразу.
То саме так зможемо ми,
зможемо покращувати
свого життя умови
і взаємини з людьми.
Ось чому такі
все більше й більше здатні
творити і давати всім
тих енергій святих,

які ми звемо всі:
довірою, милістю, добротою,
справедливістю і любов'ю.
Люди міняються, а доброта
у всіх єдина, одна
і собою вона несе Благодать,
щоб кожен зумів її прийняти.
Одна єдина на Землі
і однакова вона зовні,
то так і в середині –
усіх приласкає, допоможе.
Лиш крок до неї ступи,
заявляючи наміри такі,
то вона теплом враз огорне.
Зазвичай, не знаємо ми
наступну дію свою:
буде вона хорошою,
чи то підлою і злою.
А, може, пристосуємося ми,
нехтуючи життєвою святинею,
або в лицемірстві своїм
подивимося на високий дім
і не будемо питанням таким
заморочуватися зовсім
і будемо проживати роки,
так як це роблять мільйони.
Однак саме серед нас є й такі,
які БОГа бажають пізнавати,
пізнавати доброту святу
в сонці, яке світить, гріє
з небесної висоти,
то так і в квіточці запашній,
а особливо, знайти її у собі,
щоб людям у благоговінні
з довірою і любов'ю нести.
Та часто у нас знань нема,
коли і кому допомогти,
коли і кого спасти,
коли і хто допоможе нам
в ситуаціях складних.
Тож любі, сестри і брати,
ми уже самі знаємо усі,
що саме міркування такі
вселяють надію в серці і в умі,
що даруючи з любові і доброти,
ми здатні себе і світ зберегти.
Будь який дар, подарунок,
як дія між людьми,
чи то від Всевишнього
є з тих надбань енергетичних,
які з любов'ю збирали,
збирали і берегли
ті наші предки
далекі і близькі,
які, можливо, їх несли,
несли, хоча і давно жили.

Про це знають люди світлі,
та знають вони і про те,
що дари між людьми,
то так і від Творця
мають бути втаємничені,
щоб отримувач сам спізнав
ту радість відкриття
можливостей своїх.
Дари з любові і доброти
не зобов'язують ні одну зі сторін.
Та даруючий, несучий її
не знає втрат в діях таких,
а ще більше міцніє духом,
приймаючи її собі, то цим
душу й тіло лікує, зцілює,
як і тих, хто поряд з такими є.
Та знаймо, знаймо всі,
що завдяки появі доброти
в одного із роду-сім'ї,
то вона не покидає їх
в поколінні кожному.
Даруючий лиш провідник,
даруючий лиш помічник
і дарувати він навчивсь,
коли духовно очистившись
від вигоди і користі,
спізнавши сповна
суть милості Творця –
творити і любити,
бо лиш такі вміють дарити.
Найближче до цього стану
є наші батьки молоді,
бо вони брали участь напряду
принести у цей світ дитину,
нібито, боготворці,
та ще й з любов'ю святою,
які готові дарувати дітям все,
бо тут їх усіх єднає
духовне і по крові родство.
А це написане для того,
що вчилися батьки молоді
побачити ці таланти, задатки
в діточках своїх до літ семи,
допомагаючи в них рости,
розвиватися і зацвісти
уже в літах зрілих,
бо саме ці надбання
і безперервність вікова
вирощує саме таких,
які вміло бережуть
мир і спокій на Землі.

ТАЄМНІСТЬ

Плодити дрібне зло, а то й велике
стараються таємно всілякі злодіячі,
а ті, хто втратив серце, совість вже

є гордими, жорстокими у своєму злі
і вже відкрито плодять діла лихі.
Та і доброту, як і інші якості святі
творити, робити бажано теж потайки,
бо при житті результати дій таких
так легко гріють взаємини в усіх,
а відкритість часто дратує злих,
або духовно не окріпших,
чи при незрілості в умі
не стати заздрісними,
щоб самим не стати гордими,
щоб публічність не несла
від інших зазисть, осуд.
Ми ж бо знаємо тепер усі,
що негативними енергіями
так щільно наповнений світ
і по факту добра дія тоді
стає умовою у злomu збільшенні.
Люди різні у собі і лиш
традиції і лицемірство
змушують декого однаково
проявляти себе в емоціях і діях,
а дехто у невіданні своїм
показує бахвальню своє зло,
або нахабно у пристрасті самі
втрачають з Духом святим зв'язки.
Лиш мала частина зі спільнот
вчиться в одухотворених добродіянь.
Вони і є справжні учні,
а добродіячі є вчителями всім.
Тож творити доброту таємно
ми можемо навчатися на собі,
починаючи кожну дію тоді,
та так і саме так, щоб у кінці
був позитивний результат все таки.
В таких діях ми сміливіші,
та є і в мріях і в надіях,
що ці дії є найправильніші,
бо, мабуть, у світі мало є тих,
хто поганого хотів би собі.
Така різність мотивує завжди
доброго потребуєчому допомогти,
багатого бідному дари нести,
вміючого невідаючого навчати,
як у цьому житті правильно діяти.
Ми всі в життя приходимо для того,
щоб навчатися стяжати якості святі,
то так і навчатися усього, усього,
щоб себе потрібним забезпечувати.
Тобто, ми, майже всі, є в житті учнями
і коли ми це усвідомлюємо уже самі,
то виникає потреба шукати вчителів.
Вчителів до ремесла, до навичок, вмінь,
які потрібні для організації свого життя.
Це вже готові учні, шукачі;
це вже в майбутньому мудрі люди

і з них виростають духівники, вчителі.
Вони, зазвичай, не публічні
і вчать поведінкою і діями тих,
хто до цього умом своїм дозрів.
Тому так постійно прохання живе,
щоб починати зміни вчилися з себе,
а далі нам Всевишній в поміч прийде
і до інших у добрих діях приведе
теж таємно і теж без зусиль
за покликом серця і ума лиш,
оберігаючи ум від дурниць.
Таємність збережеться до кінця,
коли ми не очікуватимемо самі
той результат, чи дії, вчинки ті,
які склалися в нашому умі,
бо обдарований уже сам
розпорядиться усім так,
як його серце й ум є у прийнятті,
то так і з потреб, яких не знали ми.

Х О Д А

Наше зло у собі
у проявах усіх:
чи то з маленької брехні,
чи то в гніві, жорстокості
руйнує перш за все
нас самих з середини.
Настає час, коли уже ми їх
направляємо на інших
у злорадстві буйнім,
коли ми в докорах сумлінь
бичуємо, картаємо себе
за негідні вчинки,
за це зло у собі, хоча
іще не розуміємо до кінця,
що воно є у нас усіх
з помилок саме простих,
яке з роками обростає у єстві
до розмірів великих.
Ми вже не здатні чути
свого серця, душі,
бо чорнота зла покорила ум
і біс вселився в нім,
тоді часто, часто при житті
ми коїмо в жорстокості
великі і страшні помилки,
а інколи і не вміємо самі
вийти з цієї життєвої біди.
Так, це біда велика,
коли ми діями злими
облаштовуємо життя свої,
спалюючи усе навкруги,
спалюємо усе святе,
що Всевишнім нам дане.
Тому знаймо, знаймо люди всі,
що і життя не вистачає інколи

очистити єство своє сповна
несучи енергії ці
в життя нові
без розуміння того.
Ось чому Душа віками
і так досить часто і вміло
повертається з тіла в тіло
і, навіть, тоді, коли ми дозріли,
що прийшла уже та пора,
щоб очищувати життя
і уже свідомо ними йти у тім путі,
який веде нас усіх
в лоно Духа святого,
в той енергетичний океан
нашого Всевишнього,
де наша планета Земля
була і буде той рай
у цій сонячній системі.
Так, чоловік сам собі наробив
за п'ять тисяч років
стільки негативу, зла,
що важко цивілізації цій
відновити всі якості життя.
Та все ж відновлення відбудеться,
відбудеться при активності
і при розумінні того,
що ми маємо здатність заново
прийняти діями у життя
справедливість, любов і доброту
і непрошені гості втечуть вночі.
Туди їм і дорога. Хай летять туди,
де корінням вони зросли.
Хай там вирощують умови
і живуть собі з радістю і здорові.
Бо досить важко жити
в довірі і по любові з тими,
кого пустили жити в хату,
а вони на стіл положили лапи.
Ми маємо розуміти братство своє,
яке на духовності побудоване
і тому на певних теренах землі,
води і живуть саме ті і те,
яке духом спорідненим живе.
Бо кожен індивид тілом відійшовши,
то знову й знову приходить завжди
енергіями життя у те місце і в ту сім'ю,
де має здатність святу,
щоб розвиватися й рости,
щоб в гості відійти
до джерел всесвітніх.
Залишаючись в родині
з помилками-гріхами,
то цим ми прирікаємо
єство і родину всю
на митарства нові,
бо той, хто дружить зі злом

приноситиме у сім'ю
все нові й нові енергії злі.
Важкі ноші свої,
а коли носити маєш і ті,
які наплодили у сім'ї,
то важко, важко Душі
носити такі вантажі.
Важко тілу і уму,
важко і сусіду.
Тому стараймося при житті
очищати єство, життя так,
щоб ми спізнали Благодать
ту, яку любов і доброта дають,
то тоді і можна помирать
з подякою до Отця-Творця,
до БОГа святого, який
нас привів Духом святим
саме до здатності і можливості
любити це святе життя,
бо зуміли, змогли при житті
знайти ті гідні путі,
якими інколи мудрі люди
приходять до змін у собі,
до щастя і любові святих.
Тож, хай кожен при житті
пізнає БОГа-ЖИТТЯ у всій красі,
у всіх якостях святих.
То і мудрість приходить тоді
і саме до таких при житті, які
здатні переосмислити поведінку свою,
щоб життя змінити на краще,
на хороше, красиве і добротне,
бо кожне життя наше є те
дерево у райському саду Всесвіту
а сад то є наша планета
і такої іншої нема ніде.

Ж И Т Т Я

По різному у житті буває,
та в ньому саме основне,
щоб серце каменем не стало,
щоб у словах зла не було,
що в діях була довіра,
щоб у взаєминах між нами
любов і доброта була.
Навчаймося давати людям те,
що для основ життя є,
то будемо жити довго;
даваймо те, що для життя є,
то пізнаємо світ і все у нім,
бо дари завжди були
з любові чистої і щирої.
Тому дари від Всевишнього
проявляють себе тоді,
коли потреба виникає в них.
І не нам визначати місце й час,

коли народиться той саме тут,
де потрібний буде для нас,
той повар, ремісник,
вчитель, чи духівник,
поет, чи водій ракет;
де розкриється талант
і саме в той час-пору,
коли літами зросте у цих краях,
де його і чекати будуть.
Якщо людина хоче жити,
то ці її мрії і надії її
в бажаннях і міркуваннях
розширюватися почнуть,
які озвучаться в просторі,
чи діями їх засвідчуватимуть
і цим позитивні енергії позвуть,
а також мотивацію приведуть,
несучи енергії світлі
так для життя потрібні.
То знаймо люди, знаймо всі,
що життя по суті святиною є,
яку і всевишній береже,
береже і нам заповів берегти,
щоб ми відновлювати могли
його в поколіннях своїх,
створюючи цим ланцюг
видимої вічності.
Важко жити через те,
що ми не навчаємо себе
повсякчас і скрізь дбати
про дух чоловіка у собі.
Ми хитаємося у виборах при житті
ще не знайшовши свого путі,
путі умиротворення і спокою,
путі творення любові і доброти,
того щасливого путі,
на якому проявимо себе ми,
як істинні діти Творця.
Нам інколи важко ходити
у хащах заздрості, осудів,
гніву, гордині, жорстокості
і цю важкість відчуває Душа.
То навчаймося чути її завжди
і вона виведе на життєві путі.
Тривога, засмучення, важкота...
приходять в наші тіла й діла,
найперше із душі, як слова,
як слова для нашого ума
уже тоді, коли спізнала їх Душа,
яка не хоче приймати дії наші,
бо вони прийшли руйнувати,
руйнувати те святе,
яке ще в нас поки є.
Тож поміркуймо над цими словами,
коли відчуватимемо самі
цей сум, гнів, чи болі

і чимскоріше приймімо рішення,
щоб їх ліквідувати,
чи то, як підказку прийняти,
чи то зразу ж в ту причину
енергії любові і доброти нести,
то оминемо наслідки плохі.

+

Ми уже віками навчені
суспільством і державами,
їх ідеологіями, законами, канонами,
які по суті й змісту є подібними,
хоча назви періодично міняють їм
з первісних зачатків і вождів,
а далі рабовласники і раби,
капіталісти й гроші,
соціалісти й демократи,
або з язичництва до інших форм
впливу на людську поведінку,
яким назви дають різні:
православ'я, буддизм,
християнство, іудаїзм ...,
та всі вони хочуть тримати
у страху й покорі маси,
щоб умами їх маніпулювати,
та так, щоб силу, вміння і талант
використовувати під пануючий клан
в тій чи іншій державі
на Божих теренах
для свого збагачення.
Форма, й зміст їх дій однаковою є
у світі цім, та між расами, народами,
між вірянами і націями
сіються бур'яни зла,
ненависті, ворожнечі,
щоб була причина князям
починати масові знищення,
які були і є для потреб тих,
яких по світу іудами звать.
Так це їх суть і зміст за брехню,
підступність, зради і особисті інтереси... -
і у всьому прибуток, зиск,
податки й моральний тиск.
Тому й життя в цілому світі
не можна засвідчувати щасливим,
бо нема радості у діях.
Немає соціальної рівності,
справедливість з обиходу відійшла,
любов і доброта залишилася на словах,
а люди стали, як сомнамбули.
Вони у безвихідному стані злі
і спалюють енергії життя святі,
яких явно людству не вистачає...
Біда! Біда й у тому, що нас не вчили,
не вчать і не будуть вчити жити.
А жити в радості ми зможемо тоді,
коли відновимо дії справедливі,

відновимо любов і доброту святі.
Іншого способу у нас нема.
А вся надія на Всевишнього,
вся надія на святого БОГа,
бо у нас можливості нема,
а йти на боротьбу з іудами,
то це вже прислужувати сатані,
щоб вбивати собі подібних
за інтереси власть тримаючих.
Вони мають армії, поліції,
зброю, тюрми, і суди
не для відновлення справедливості,
не для леліання любові і доброти,
а для покори і устрашіння.
Нам не потрібна братовбивча війна,
нам не потрібна і боротьба,
боротьба, нібито, за життя,
бо саме в ній ми зраджуємо Творця,
вбиваючи Божі творіння,
вбиваючи святий Дух отим злом.
Такий же спосіб керування людьми
застосовується в сім'ях, на роботі,
при відпочинку і в побуті,
де ми, як мудаки, киваємо головами,
бо для цього є і ті школи,
де привчають до дисципліни і покори.
Спільнота ця зазнає краху,
знищені будуть у цьому всі,
хто користувався способами негідними
для особистої користі...
А нам потрібне щасливе життя,
потрібні любов і доброта,
бо лиш правдивці святі
відновлять доброту і любов
і відновлять життя знов.
Нам потрібні школи,
для дорослих і дітей,
де навали би нас усіх жити,
навчали би по совісті діяти,
навчали би любові і доброті,
щоб праця і турбота про життя
була в радість і для щастя.
+
Все життя складається з дрібниць
і в дрібницях-одиницях ми
формуємося як особистість,
чи вільний індивид-чоловік.
Лише БОГ-ЖИТТЯ єднає нас,
а в поведінці ми досить різні,
різні в нас інтереси, цілі,
різна мета, мрії і надії.
Тому БОГ є лиш слово,
є лиш ідол суспільний,
який люди спорудили
умами своїми дрібними,
зробивши цю шапку одну для всіх

замість визнання Цілісності життя,
як можливість жити всім,
де шанувати слід навчитись
усім і вся, ким наповнена Земля.
Так, БОГ-ЖИТТЯ один для всіх
і він визначається зі здатності усіх
жити в гармонії зі всіма
в цій цілісності всезагального буття.
Так, сьогодні у цій спільноті усі злі
і цим злом руйнують природу всю,
руйнують і взаємини між людьми.
Однак і про щасливе життя
ми не думаємо ніхто, ніц
і мало робимо для цього..
Ні думка то є, але чим вона
це щастя, це життя обумовлює,
що вона по суті собою несе?
Суспільна думка обумовлює
політичну складову у словах,
але не природну зі справедливих основ,
і не культивує якості життя.
І тому в обумовленнях їх
є мораль, закони, канони.
Так, вони пишуть слова
про справедливість, доброту, любов,
але в ці слова вони
вносять свій зміст і іншу суть,
які сприяють рости в спільноті
енергіям негативним.
Це не путь до розквіту благодаті,
а дорога до криз і війн.
Тому і БОГа тепер господом звать,
і Творця господом речуть.
А БОГ – це життя,
життя людей у єднанні
з природою, Всесвітом.
І БОГ-життя у суті
зовсім не начальник, князь,
як це обумовили люди.
Бо БОГ-життя, як цілісність
є станом нашого буття
у взаємодії зі всіма,
у взаємодії рівності з можливостей,
які ми маємо за доброту і любов,
за справедливість в діях своїх,
а не тих можливостей
лиш як суспільних,
що нам гроші, статуси дають,
які появляються тоді,
коли ми стаємо брехуни,
стаємо зрадниками, вбивцями.
То ця назва теж і не стосується й Творця.
Навіть творчі люди не лізуть у князі.
Ось така підміна понять.
Та ми слідом повторюємо всі,
направляючи енергії життя туди ж.

Це помилка і помилка велика.
Нас уже привчили,
що для кожної дії
мають бути причини,
то тоді і відповідні наслідки.
А причини зовнішні
лиш для підказок є,
що ми зійшли з природного путі,
то і дії тоді наші у страху і злі,
то такі ж і наслідки.
Ми отримуємо хліб, дім крадучи,
обманюючи, вбиваючи собі подібних.
Та саме так ми усі входимо в хаос, суєту,
в проблеми різні приховані і явні,
а фактично для правильних дій
нам потрібна совість,
потрібна любов і доброта.
Бо ці енергії життя
дозволяють жити у довірі зі всіма,
то там буде хліб і до хліба.
Така протилежність наших дій
у розумінні основ життя
хай буде лиш для навчання,
а рішення приймаймо вірні,
то і дії будуть справедливі.
Коли ми чисті єством своїм,
то нас турбують не причини,
а совість, докори сумління –
чи не нашкодили ми БОГу і собі.
Та і таке питання не виникне,
бо ми тоді є усім єством
в потоках енергій позитивних
і вони поведуть нас туди,
де ми будемо творити,
творити і любити життя це.
Де в діях наших при житті є
справедливість, доброта і любов,
то там ми не будемо чекати умов,
а будемо творити їх самі.
Тоді ми не шукатимемо винних,
що в нас, нібито, життя тяжке,
а пошукаємо боже зерно у собі,
щоб вирощувати райські сади,
щоб на наших деревах життя
виросли щастя плоди,
зі знання, що ми є умовою буття,
коли є творчими і люблячими.
Людина, як одиниця одна
не на багато придатна вона,
бо в Цілісності життя дрібною є вона –
хтось і щось робить-творить для всіх
і вона у цьому житті діє для всіх.
Усвідомлюємо ми це умами, чи ні,
та саме так продумано світоустрій весь,
та так розумно і на віки
у величинах і до дрібниць,

де ми здатні майже всі
жити в щасті й радості.

+

Якщо канони релігійні,
якщо закони суспільні
для життя не придатні,
не є помічними для всіх,
щоб творити справедливість,
творити доброту і любов,
а перешкоджають по факту
взаєминам людським;
коли не здатні є вони
соціальну рівність забезпечувати
для людей всіх і турботи відсутні
про братів менших своїх,
з якими ми у можливостях є рівні
для забезпечення взаємин гармонійних,
а є лиш обманом для істини, душі
і каламутять словоблудством людські уми,
то це однозначно засвідчує,
що прийшов той час-пора,
коли закони і канони міняти тра.
Князь суспільний не буде дбати про усіх,
а лиш про тих, хто так само діє.
Ось такі одностудці злі
сьогодні тримають спільноту всю
в покорі і страху
саме законами і канонами,
бо не довіряють вони,
бо не люблять вони
світлому БОГу і Творцю.
Коли канони і закони,
коли ідеологія і система
ставить людину на коліна;
коли страх проймає всіх:
одних за кусень хліба, а інших,
що в них заберуть пампушки і ковбаси;
коли рабські взаємини стають
і є нормою уже такого співжиття,
то дійсно спільнота дозріла,
що змінюватися маємо усі
для творення енергій позитивних.

+

Не просто приймати інколи
рішення про зміни у поведінці
для відновлення основ життя.
Однак і скажемо тут усім,
що не війнами і силою слід
ламати, руйнувати все,
а просимо кожного змінити себе,
очищаючи свої дії всі
від намірів і дій злих
і навчатися якостей святих,
щоб вибудовувати взаємини хороші
з добродіянь і мудрості поступово,
з милосердям і любов'ю,

бо турбота має бути з любові,
а не з бажань простих.
Не бажання змін тут значиме,
а розуміння потреби у цьому.
і те прийняття з готовності
має мотивувати всіх до змін,
бо ми знаємо усі на досвіді своїм,
що готові до змін не всі,
а за ними є чиїсь долі і саме життя.
Бо ми не знаємо іноді
духовних якостей життя
саме в діях своїх, коли
вони в нас є, ніби, повітря, їжа, вода
і є відчуття свого насичення,
і є готовність і можливості
поділитися ними зі всіма.
А ті, хто духом занепав,
коли повірив до кінця сам
у силу горошей, статусів,
готові битися у безтямі
за ідеології суспільні і уже готові
показувати силу і битися до крові
оправдовуючи себе і подібних,
що брехня, зради і все зло,
синіючи у гніві і ненависті,
що саме такі успішні,
що саме такі пізнали
велич свою і свого життя,
життя з кабінетної висоти,
свої потужні можливості
тримати всіх у покорі і страху,
інших життя руйнуючи,
чи то вбиваючи усіх
лиш по забаганках своїх,
маніпулюючи умами бидла
ілюзорними ідеологіями,
то так канонами і законами.
Вони не знають того,
що такими діями своїми
зменшують роки життя,
прирікають на проблеми і болі
не тільки себе, а й потомків,
Подивіться усі на життя свої,
що друге покоління у таких
деградує духовно зовсім,
а то й опускається далеко вниз
на життєвому ланцюгу.
Це не покарання для потомків,
бо кожен потомок новий,
майже не знає життя предків.
А якби ми пам'ятали усе те зло,
то у нових народженнях ми би
не мали можливості зовсім
прийти у цей світ по Творця милості
з шансом до прощень і очищень за них,
за ті крупиці, які вони

можуть знати іноді від батьків.
Так багато цим страждають,
та батьки не особливо й дбають,
щоб це в пам'яті родовій берегти
і, поєднуючи при житті,
леліяти якості святі усі.
Тож знаймо люди, знаймо всі,
що ми лиш частиночки малі
у цім Всесвіті великім,
та коли ми діями справедливі,
то маємо шанси чималі
життя і щастя зберегти.
Тому не соромімося ми
діяти по совісті, справедливості,
навіть тоді, коли кризи
й війни є повсюди,
бо таких теж захистить
чиясь дещиця правди
і нас духовно укріпить
довірою до Всевишнього,
довірою до самого себе,
що ми зуміємо, що зможемо
змінити себе для відновлення.
Відновлення не є повернення
в те далеке і минуле,
а це дії по очищенню єства,
по очищенню свого життя
від енергій негативних
і направлення дій своїх
на пізнання і прийняття
осмисленості і усвідомлення,
коли є шепіт із Душі,
чи то тривога в умі.
Так, відновлення не повернення,
а та визріла надія, яка нас веде
у змінах і каяттях уже
до щасливого життя.
Не біймося загубити те,
яке загубити можна інколи:
гроші, шапку, квартиру...,
та біймося загубити те,
що загубити неможливо.
А це життя, душа, тіло.
Великим подарунком у житті
є та любов свята при бутті,
коли вона допомогла нам
навчитися всіх якостей у нім.
Ми саме і щасливими є тоді,
коли нас зрозуміють рідні і близькі
коли це зрозуміють всі
і приймуть до цієї великої сім'ї,
якою є вона на планеті цій
усім, що є на матінці Землі.
Щасливими ми є і тоді,
коли нас люблять
і ми зрозуміємо, відчуємо це,

то любов і в нас проросте
та взаємна і велика.

ЛЮБОВ

Творімо якості святі,
то спізнаємо ми тоді
прояви любові у собі,
бо любов дає крила тим,
хто її вміє леліяти, берегти,
хто здатним уже є
для відновлення миру на Землі.
А без крил духовних ми
не здатні й “Дякую!” сказати.
Ми маємо це розуміти в умі,
що не він буде говорити
з потреб, чи лицемірства,
а зі свого стану любові у собі,
нібито, вона іде із нас,
чи додається енергіями
і цим така природна,
як той вдих і видих.
Саме в цьому суть любові
і її дії є буззусильні –
вони приходять при потребі у життя,
чи йдуть у простори, чи в небеса,
нібито, самі, та знаймо всі,
що це вже нас тоді
водить Всевишній у житті.
Бо без любові безсилі ми,
без доброти ми нездатні
пізнати й милості її,
та і доброта живе і діє там,
де є справедливість і довіра.
То знаймо все таки,
що дорогу до доброти
знаходять із нас ті,
які шукають її
у небі голубім.
А любов гніздечко своє в тих в’є,
хто в життя радість і щастя несе,
даючи її дітям і батькам,
бо саме нею очищуємо ми
життєві путі свої і їх.
Знаймо люди всі про те,
що любов нас усіх веде:
наше тіло, душу, ум
і зовсім не навмання,
а саме так, щоб ми цього хотіли,
тобто, коли ми готові до прийняття
і вже здатними будемо ми,
навчатися життєвих азів,
навчати себе любити,
то цього навчимо і дітей своїх.
Але найперша школа для батьків,
коли ми в діточках своїх
розпізнаємо істинних вчителів,

вчителів від святого БОГа
і від Творця-Духа святого.
Поспостерігаймо самі
і зуміймо побачити усі
цей феномен мудрий Творця.
Дитина тягнеться руками
і мама, тато мають за них взяти,
притулити і приласкати,
бо саме цей жест зі сторін обох
є моментом передачі-прийняття
цієї енергії любові святої.
Ось так просто дією цією
дитина мала вимітає
із батьків наявне зло.
Дитина несвідома іще,
а батьки невміючими є.
Ми вітаємося за руки,
чи є в творінні молитви,
або благословляємо когось,
то саме через долоні рук
приймаємо енергії позитивні з небес,
чи то самі передаємо іншим їх.
Тому й свою щирість, довіру,
свої наміри хороші і доброту
передаємо обніманням,
або теплим потиском руки.
Ось такий перший урок,
ось такий цей мудрий феномен!
Тож любов не творить дива,
а йде з ними сама,
несучи по Землі енергії ці,
щоб воістину допомогти.
Саме в стані любові
будь яка праця якісною буде
і її відчують всі,
коли беремо сорочку, чи штани...,
то теплота іде від них
і це засвідчує уже,
що зроблені вони
в стані любові і доброти.
Ми замішуємо хліб, млинці
у спокої і з любов'ю у собі,
то саме так вони через руки
енергіями святими тоді
переходять смаком своїм
у тій булочці, млинці,
якісним буде хлібина, коровай.
Ми в житті усі
збираємо в комоді,
в серванті, шафі,
в домі, серці і в умі
саме те, що любимо,
бо саме під час збору ми
по справжньому любили.
Любов головною була,
коли ми щасливі були,

творючи усе на позитиві
збираючи щось собі
і во благо-радість всім.
Багато з нас можуть засвідчити,
що коли хтось в кімнату, кабінет
з любов'ю у собі зайде,
то той, ніби, теплоту внесе,
то той і теми розмов змінює
про життя, про справи добрі
і річкою попливуть слова,
або припиниться мова взагалі
про політику, про війну в осудах таких.
Люблячі і руку для вітання подадуть
від своєї чистоти і щирості у собі,
вони й обійняти поспішають,
вони й сум уміють розігнать.
Тож відкриваймо для любові себе
і тоді воістину нас душа поведе
тими путями, де подібний тобі живе,
то енергіями своїми вона обереже
наші єства від намірів наших злих,
то так і нас обереже від енергій
лихих та злих просторових.
То саме так і тоді ці енергії святі
з нас, чи нам у простори і Всесвіт
потоками любові потечуть,
та й ми самі понесемо її туди,
де є потребуючі, чи занадто злі,
або до тих, кому важко на Душі
важко в праці, чи в сім'ї.
Ви це помітите в поведінці самі,
помітите і в діях інших,
бо саме так уже налаштовані ми
дивитися на світ з довірою і любов'ю.
саме в такому стані ми чутливі
до будь якого смутку, печалі,
або шукаємо способів захистити
когось від дій лихих і злих.
Ось так діє любов свята
і сьогодні потрібна багатьом вона,
тому докладаймо розумних зусиль,
щоб навчатися життєвих чеснот
і творити цю любов, та так,
щоб вистачало її друзям і собі.
Знаймо люди, знаймо всі,
що життя має кінець
і тому тчімо килим цей
з любов'ю і во благо всім,
щоб саме це був той слід,
який ми лишаємо на Землі.
Знаймо люди, знаймо всі,
що з любові виростає все:
таланти, доброта, милосердя
і все те, що позитив несе
у наші непрості життя.

БЕРЕГИНЯ

Люди родяться, приходять у світ,
та з часом іншими стають
і лиш одиниці з них
свій стиль, поведінку несуть
у гармонії зі всіма,
хто життям стверджує буття.
Хоча усі при житті зайняті
і працюють з наявних знань і сил.
Та все ж в словах і ділах вони
досить сильно між собою різні:
одні із них сміються,
коли в душі тюрма;
інші говорять одне,
а в житті діють інакше;
другі говорять і діють так,
аби засвідчувати всім,
що він успішний, діловий;
дехто не має знань і сил
зламає довіру до всіх,
ніби, відсторонюючись,
входить у байдужість.
Ніхто не живе сам у світі,
бо навіть в усамітненні ми
є не один зовсім,
а є тілом, умом, серцем, душею
і з'єднані зі спільнотою,
зв'язані душею зі всіма
енергіями всесвітніми.
Та й справедливості соромимося ми,
тобто, собі умом лицемірячи,
а це смердюча гниль, яка
отрує усе наше життя
і закриває від Всевишнього нас.
Нема справедливості, то і довіри нема,
то таких оминає любов і доброта.
Тому такі самі себе при житті
своїми діями заводять в темноту,
де часто виростає гординя
і покровитель її – егоїзм,
то і диявол у таких
є частий гість.
А є й такі, які обманюють інших,
забирають силою майно,
або роблять це таємно.
Тому вони і впадають у відчай,
а нам би узріти цю біду
і допомогти сестрі, брату,
бо Духом чоловіка ми
є в одній сім'ї.
Цей відступ має бути наготові
завжди кожному повсякчас і скрізь
при баченні біди і з можливості,
або здібного допомогти знайти,
щоб спільно вчилися ми
оберігати це життя, святиню цю.

Ми інколи забуваємо про те
наше істинне і святе,
що на старті нашого життя
всі мають однакові можливості,
щоб жити по совісті
і це життя з любов'ю творити,
несучи собою у цей божий світ
доброту, любов і справедливість;
щоб пізнати щастя самому
і порадіти за сонце ясне,
порадіти за подих вітру,
або почути гомін води у загаті,
почути розмову пташок у лісі,
прийняти дерева і кущі,
як наших життєвих помічників,
то так порадіймо усі ми
за траву у квіточках,
за той тепленький пісок
на березі морів, річок,
за той сміх діточок,
за очі ясні в інших,
за щирі розмови між усіма
і за ту теплоту взаємин...
Так, такі живуть спокійно у собі,
в гармонії зі світом і собі подібними,
тримаючи собою цю світобудову:
вони фундамент, стіни життя
і вони добротні, кріпкі,
несучи у собі таланти
і, ніби, взаємин теплоту,
чи ту красу спільноти
суспільної забудови,
а вже інші на них
наносять штукатурку
формують фасад і вікон ряд,
а також лавку, клумбу,
щоб усі тут були в теплі
і також могли спілкуватись,
і подякувати БОГУ і всім,
хто залишив себе у цій красі.
Тут ми пропустимо свідомо
той затишок сімейний
в облаштуванні квартир,
бо кожен там будує свій
порядок, спокій, устрій.
Хоча найкращою умовою
для руху енергій позитивних
у нашому житті є окремий дім,
де є спілкування людини з усім живим.
Бо вміти мирно з усіма жити,
то це вже півжиття щасливо прожити,
коли ж і сім'я щаслива,
коли й в колективі ми щасливі,
то таке життя і є святиня,
бо воно по суті і є ота
енергетична берегиня,

а сама сім'я може бути
оберегом для всього міста, села,
а подеколи такі при житті
собою покривають півматерика.
Душа Духом святим
пізнає з людей тих,
хто є носієм при житті
енергій позитивних.
Всевишній кожному дає
можливість для прийняття,
щоб відновлювати у собі
ці якості життя святи.
Тому знаймо люди, знаймо всі,
що ці слова є для всіх і вся,
хто серцем знає,
що він дитя Творця.
Ось і відповідь кожному уся,
хто хоче жити тепер по совісті,
з добротою і любов'ю у собі,
щоб ці якості нащадкам нести
бо вони є оберегами усім.

Д І Я

Думки, помисли завжди
енергетично проявляються
і проявляються саме тоді,
коли в них суть і мета
є чистими в ділах
з нашої любові і доброти.
Бо саме ці якості в житті
збирають енергії подібні
звідусіль, звідусіль...
і знаходиться тоді усе,
знаходяться гроші, матеріали,
знаходяться і люди потрібні.
Хоча це вже не з думок і помислів,
а були лиш початком вони
і зростають у розмірах і якостях
саме з любові і доброти
в доброму місці і доброї пори,
де вони і змогли
бути джерелом живильним
на потреби людські.
Саме такий процес
є процесом переродження,
процесом змін і відновлення,
процесом єднання
позитивних енергій всіх
а також в конкретному житті,
в конкретному естві,
бо БОГУ угодними є вони.
Дія по факту й суті
є наш рух при житті
і саме цим ми так подібні
на Духа святого,
на рух енергій позитивних,

бо дії і засвідчують
нашу життєву суть,
засвідчують вічність
БОГа-ЖИТТЯ
в тихоплинності і доброті.
Так мають діяти мама, тато,
як те новонароджене дитя
у чистому прийнятті світу
і поміркованого себе.
Приймаймо все, так, як воно йде:
погане, як підказку, повчання,
а за добре несімо дяку до Творця.
Матері ж бо не вибираємо ми,
а приймаємо, як життєвий факт,
як найкращий результат,
як наймиліший дар Всевишнього.
Саме в такому прийнятті
перебувають діти малі,
а не по наших бажаннях
і не по дитячих забаганках.
Такий вже промисел Творця.
Життя не урагану прояви,
не напружувальна боротьба,
бо життя любить спокій,
любить мудрі рішення,
а не одержимих в діях,
то так і фанатиків усіх,
коли у них розума нема,
а є бажання для цілі, мети,
які під час бігу самі
додають помилки нові,
чим іще більше такі
роблять життя тяжким.
Тож поміркуймо самі,
чи в молитві-розмові з собою,
щоб це життя прожити так
і саме так, щоб не соромно було
за свої дії минулі, за свої дії у цю мить,
щоб сорому не було за них і дітям.
Будь яка дія не є кінцевий результат,
а лиш ланка мала цього життєвого ланцюга
і коли ми дбаємо про нього,
то цим подібні на Отця.

П.С.

Хто скаже після слів оцих мені
із вас, мої хороші, а чи злі –
для чого я все це пишу?
Я не знаю, та серце болить,
коли бачу до чого котиться світ.
Тілом виснажився зовсім,
а умом пишу ці слова усім.
Та й БОГ мовчить, бо
Духа святого загубив...
Хто знає, що буде далі,
яким буде життя на Землі

і чим закінчиться все таки
цей хаос і нікчемна суєта,
яка є з нашого не зрілого ума,
який є в нас без вмінь і знань,
коли не хочемо самі
чути серця і Творця,
коли не вміємо ми
зазирнути до своєї душі?
Не є секретом і те,
що я і сам не знаю,
куди життя мене
з цими книгами приведе.
А я один із вас,
тому й питаю щораз:
“Хто нас навчить жити
і це життя любити?
А може в кожного із нас
живе надія по закутках?
Живе, живе, і вона
декого поведе при житті
на ті справжні путі,
і зробить все для того,
щоб життя продовжилося.”
Інколи радує нас і те, що ці думки,
міркування такі допомагають людям:
очищуватися єством від негативу,
навчатися пізнавати цей світ,
творити любов і доброту святу,
спонукаючи до дій ось таких,
почавши з малесеньких крупиць,
до чогось милого і величного,
яке ми уже готові визнати самі,
що це життя нам трошки відоме,
що це Всесвіт у можливостях своїх
кожному із нас бажає допомогти.
Ми теж учасник цього життя
і спізнали зради і поразки;
пізнали невдачі, втрати,
розчарування і зневаги,
втрачали мрію і надію.
Та все ж хочу справедливості,
хочу добродіяльним бути,
хочу творити і любити,
хоча би інколи в самому собі
те умиротворення і спокій знайти,
яких так хочеться у ці літа,
щоб це було тихим щастям у мені,
навчаючись цих якостей святих
з надією й довірою до всіх тих,
хто так само думає і діє
з чистоти і щирості єства.
Так, я хочу прийняття,
прийняття при житті
цих думок і слів
і бачити позитивну дію їх.
В цьому моя мрія і надія,

щоб кожен при житті
спізнав себе, можливості свої
у відновленні світобудови,
несучи щодня цеглину доброти
в благоговінні і радості,
що міг, що зміг долучитися
у цім дійстві спільно зі всіма.

+

Так, багато енергій злих
є серед нас при житті
і вирощені усі вони
саме нами, людьми.
Сам часто питаю себе,
як і усе живе на Землі,
коли ми вирости тілами і умами
від первозданної чистоти
з духовними центрами у собі
до такого стану криз і війн,
втративши подобу чоловіка,
забувши про те у собі,
звідки і для чого ми прийшли
і враження таке, що вороття нема.
Це не початок занепаду,
а лиш початки усвідомлення того,
в чому опинилися ми
і початки пошуків путі,
яким ми б вийти змогли
для відродження у собі,
то так і в спільноті
для розуміння небезпеки
проявленого виродження
від чоловіка людиною у звіра,
звіра досить хитрого, злого,
а до того ж і жорстокого.
Є духівники – кажемо ми,
є й святі, бо були пресвяті
і саме вони душами приходили
і знову прийдуть до нас сюди,
щоб допомогти заблудшим у собі,
чи то озлобленим до країв.
Так було, і не раз, то так і буде,
та чи багато з нас прибуде
на це свято змінених
і прийнявших істину просту,
що життя у всіх якостях
було, є і буде з ними завжди.
То до чого дожилися ми?
А почали з лицемірного обману,
маленької, нібито, безвинної брехні.
Як можемо сьогодні ми
зраджувати, вбивати тих,
кому довіряв ти, як собі,
кого любиш, як брата, сестру?
Ось такі питання часто є,
майже, в кожного при житті
і виникають вони в людей лихих.

Чому ми стаємо злими
серед собі подібних?
Прошу поміркувати всім
і знайти відповідь правильну...,
бо ж усі, усі в житті прийшли
нести собою любов і доброту.
Знаймо, знаймо люди про це
і робімо спроби в періоди будь які,
щоб змінити суть свою і поведінку,
то тоді і щастя до всіх прийде!

+

Прощення не прошу,
бо жив по справедливості.
Хоча інколи й просив в окремих,
чи й у всіх для відновлення святості її,
серед усіх нас, щоб відкритися змогли
для молитов святих між собою,
то так і між усім, хто Духа святого
носив і несе тепер у собі,
а на основі її вчився в самоті
милості, любові і доброти,
настільки наскільки міг
і скільки того допущено мені.
Плач і сльози течуть і саме вони
іще єство це тут держать,
коли зневіра, розпач
ховають ниточку життя,
бо не можу книги ці
видавати і поширювати,
щоб спільноту вчити
життя любити і його творити.
Хоча хочеться закритися від світу,
від його суєти і марнославства,
від лицемірства і вбивств
ненароджених і на війнах,
бо в ньому так багато є
наших помилок-гріхів,
а їх же треба вчитися виправляти
із цих слів, послань, прохань,
починаючи з власних мрій,
щоб ці надії перейшли у дії,
та так, щоб спізнати БОГа-ЖИТТЯ
у благоговінні й щасті
і наступним поколінням передати,
бо лиш Духом святим ми усі
здатні відновити і очистити
себе і Всесвіт для любові і доброти.
Ці слова знайдуть саме тих,
хто здатен зіцілювати ними
ті спільноти, які Духом захиріли.
А ми залишили для людства,
те що мали залишити,
щоб ці слова могли Душі гріти
і вже через рік, два
їх серця могли зріти
для розуміння усіма тієї істини –

для чого ми усі на Землі
сюди життями прийшли?
І з цим відійду у засвіти.
Хай ці послання в книгах цих,
як і в молитвах за всіх,
в молитвах до Всевишнього
лишаються можливістю
кожному при житті
вийти знову на путь свою
зі знанням того справжнього,
що їх з благоговінням ждуть.
Тож, поки живі є ви,
поки дух теплиться у собі,
то хай це послання буде всім,
щоб кожен зміг почути клич
на те весілля святе із Душі,
яке буде повсюди, скрізь.
А для цього кожен сказати має,
що вже готовим є до ходи,
бо так скаже кожен той із нас,
хто навчився основ життя сам,
чи то допомоги в духівників шукав.
Бо іншого путі у нас нема,
коли ми дійсно є дітьми Творця,
а не прихильниками диявола,
який у нас живе і ми його у собі
вироснуємо на втіху і біду
+++

Тож знаймо люди, знаймо всі,
що надії є у кожного на Землі,
що кожен може бути справедливим,
кожен може добродіяльним бути,
кожен може і ця потреба є для всіх —
любити і любимими жити.

+

Якщо маємо можливості такі,
то маємо їх зберегти на віки
і по життю повсякчас і скрізь нести,
бо ми усі є сестрами і братами
і споріднені духом, умами і тілами,
бо слов'янин і жід,
африканець і індус...,
як увесь плід Творця в образі чоловіка
має зрозуміти цю істину просту,
що додавати енергій позитивних
є так легко і в радості, як дію святу,
вибудовуючи взаємини милі
та так із наявних знань і вмінь,
щоб усі почувалися на планеті цій
як одна хороша й мудра сім'я.
А ці якості святі, чисті і з надіями
хай єднають нас усіх на доброті
і щоб не було між людьми війн,
та негативних енергій не позбудемося враз,
бо з нього формується вугілля, нафта, газ.
Лиш перекося, коли любов і доброта

нагріватиме планету й нас,
щоб ми знову були у божому костюмі,
а ті залишки негативу бдінню вчили,
або при помилках малих
був лиш укусом комарів.

+

Любімо одне одного і все,
що нам Всевишній дає,
а також примножуймо самі
при потребах своїх!
Бережімо ці якості святі,
допомагаймо потребуєчим завжди,
бо так уже передбачено на зорі
Великим Замислом Творців!
А ми скажемо правду вислову,
що доброта і любов спасе світ,
коли люди відновлять справедливість
у всіх взаєминах зі всім назовсім.
Хай потреба допомагати з Душі
буде такою, як для тіла їжа,
бо ці дії усі світлі і можливі,
тільки при житті, як святині
і при наявності любові.
Є життя, то і любов прибуде;
є любов, то і життя буде!

+

Та читаючи ці рядки у цьому зібранні,
починаймо відновлювати в умі,
що ми усі з однієї глини,
а те, до чого себе ми довели,
витіснивши з чоловічої суті
ті якості святі з його життя,
які є основою всесвітнього буття
і дожили до статусу л-юдини.
Не думаймо, що це є слів гра,
бо кожне з них відповідає
тій суті й змісту, яка в них закладена.
Однак, це не кінець цієї билини,
а вже можливості відомі і не нові,
якими знову маємо відновити ми
свою поведінку, свій стиль життя
і повернутися від людини до чоловіка.
Тому повірте люди всі,
що саме так і буде
і хто першим це прийме,
то їх цивілізація нова жде.

+

Поширюйте цей клич,
щоб цих книг було скрізь,
у кожному домі по Землі всій
і їх носили на стіл з полиць
у хвилини радості й туги
для пізнання і прийняття себе
в можливостях з доброти
жити і це життя любити!
Бажаю здоров'я всім,

щастя й радості,
спокою в собі
і в гармонії з людьми,
доброти і статків!
Прошу Всевишнього,
щоб благо, любов і доброту
в кожную квартиру, дім Він
з благоговінням допустив
для всіх, хто живе у них!

Ця книга, як і інші шістдесят доступні для читання на сайті і ми лишаємо вам його назву, лишаємо і електронну адресу для спілкування, а також запрошуємо на сторінки наших груп для обміну думками.

Ці книги можна читати в багатьох бібліотеках України і світу.

Приємного перечитування для розмірковувань про суть свою!

сайт <http://mikolin.com.ua/>

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сторінка на facebook (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на facebook

сторінка групи «Філософія життя» на facebook

ОГЛАВКИ

СЛОВО ДО ЧИТАЧІВ 2
НАДІЯ 4
ДОВІРА 9
ПОТРЕБА В ДУХІВНИКАХ 11
БАЙДУЖІ 16
НЕ ТРЕБА НАМ ВІЙНИ 19
НАВЧАЙМОСЯ ЄДНАТИСЯ 19
ДОБРЕ Є 20
ЦІЛІСНІСТЬ 22
СІМ'Я 24
СМЕРТЬ 27
СТРАХ 31
ПРОЩЕННЯ 37

ХАЙ РОСТЕ НАДІЯ 38
ЧУТЛИВІСТЬ 43
СПРАВЕДЛИВІСТЬ 44
ДОБРОТА 46
ДАРИ 49
ТАЄМНІСТЬ 51
ХОДА 52
ЖИТТЯ 55
ЛЮБОВ 64
БЕРЕГІНЯ 67
ДІЯ 69
П. С. 70

Ця книга видана на кошти колективу Рокитнівського відділення Ощадбанку України.